

ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ

Национальний університет «Острозька академія» - наступник першого вищого навчального закладу східнослов'янських народів - Острозької слов'янсько-греко-латинської академії. Заснована академія у 1576 році князем Василем-Костянтином Острозьким. Велику суму коштів на розбудову академії надав його племінник - князь Галицький Острозький. В основу діяльності Острозької академії було покладено традиції для середньовічної Європи, однак цілком незвично для українського шкільництва, викладали семі вільних наук: права, риторика, де-



Вересень,
2012 року,

№ 1 (8)

анонс

Чи задумувалися ви над тим, яким повинен бути ідеальний студент? Як правильно організувати свій час, щоб бути успішним у навчанні, волонтерській діяльності й особистому житті? Сьогодні своїми порадами та думками з цього приводу діляться викладачі нашого університету, які нещодавно також були студентами. «Острозька Академія» радить першокурсникам взяти до уваги матеріал на стор. 2 ⇒

анонс

Щороку святкування Дня народження Острозької академії відбувається в кращих традиціях, започаткованих ще за часів існування навчального закладу XVI століття. Університет традиційно перетворюється на пасіку з факультетськими вуликами, бджолами-студентами та викладачами. Пропонуємо вашій увазі своєрідний «путівник» кращими подіями цього знакового дня на стор. 10 ⇒

анонс

Часто буває так, що навіть після завершення вищого навчального закладу людина не може визначитися, чим хоче займатися в житті, до чого прагне й на що сподівається. Але це не настільки погано, як може здатися на перший погляд. Життя – це пошук, а змінюватися і самовдосконалюватися ніколи не пізно. Саме для того й існують численні вітчизняні та закордонні програми. Про одну із них ви можете дізнатися на стор. 11 ⇒

Цьогоріч найдавніший і водночас наймолодший вищий навчальний заклад України святкує своє повноліття. Зазвичай, 18 років – не лише пора, коли вже багато чого можна, а вік, у якому від відповідальності за свої вчинки нікуди не сховаєшся. Це час нових дорослих починань...

Для нашої ж альма-матер 18-річчя – гарна нагода проаналізувати все зроблене за ці роки, пишати своїми успішними випускниками та будувати нові цілі для саморозвитку та самовдосконалення. Тут важливо врахувати й побажання та погляд у майбутнє самих спудеїв університету. Тому ми вирішили запитати в них:

«ЯКОЮ ВИ БАЧИТЕ ОСТРОЗЬКУ АКАДЕМІЮ ЧЕРЕЗ ДЕКІЛЬКА РОКІВ?»



– Перш за все, Острозька академія буде великим освітнім центром, який матиме велику популярність в інших країнах. Зараз у нашому університеті навчається близько 2 тисяч студентів, але ми розбудовуємося... У найближчому майбутньому тут навчатиметься 5-6, а то й більше тисяч студентів з усієї України.

Оксана Балик, гуманітарний факультет



– Через 20 років я бачу нашу академію провідним навчальним закладом, обладнаним найновішими технологіями, необхідними для навчального процесу. Наш спортивний майданчик буде трішки реорганізований та покращений: синтетичне поле, більше екстремальних видів спорту (можливо, стрибки з парашутом, власний аеропорт).

Дмитро Симонов, факультет романо-германських мов



– У майбутньому я бачу Острозьку академію справжнім європейським ВНЗ. Хочеться, щоб на той час було налагоджено ще більше міжнародних зв'язків. Думаю, через 20 років студентам Острозької академії будуть також відкриті дороги до багатьох країн Європи та світу, де вони зможуть реалізувати себе, а потім поділитись своїм досвідом з українцями.

Тетяна Січкарук, факультет міжнародних відносин



– Через декілька років наша альма-матер розширить свої межі, добудує корпус гуманітарного факультету. Крім того, кожен факультет матиме свої «стіни» з повністю облаштованими та адаптованими до кожної спеціальності аудиторіями. Думаю, моя молодша сестричка навчатиметься вже у зовсім іншій Острозькій академії.

Олена Муляр, гуманітарний факультет



– Безумовно, академія процвітатиме і розвиватиметься. Але я не можу уявити цього розквіту без Ігоря Демидовича. Мені залишилося вчитися декілька років, а я вже заздрю майбутнім спудеям. Якщо подивитися, наскільки ми прогресуємо, то можна лише уявити рівень світового визнання, на який наш ректор виведе університет через декілька років.

Ольга Хмуровська, гуманітарний факультет

Підготували Ірина БРОХ, Вероніка ПАХОЛЬЧАК

ПОВНОЛІТНЯ АКАДЕМІЯ

Цікаво, що відчуває наша академія, переступаючи межу повноліття?.. Не один спудей став на її поріг, сотні покинули її стіни після кількох років навчання, тисячі разів лунали дзвінки в її старих коридорах, але вона все так само дихає веселими семінарами та дзвінком сміхом кмітливих студентів. До привітань ректора із вісімнадцятиріччям університету приєднуються декани усіх факультетів. Але, враховуючи вік університету, вони вдалися до неформальних і цікавих привітань ☺.



Дорогі Бджоли та Бджоленята!

Прийміть мої найщиріші і найсолідніші вітання з нагоди святкування 436-річчя з Дня народження нашої ОСТРОЗЬКОЇ АКАДЕМІЧНОЇ ПАСІКИ! Бажаю Вам, щоб кожний день знаменувався новими силами, натхненням та ідеями у такій нелегкій, але цікавій справі – зборі «меду науки». Нехай у всіх наших факультетських вуликах завжди панує дружна атмосфера, взаємопідтримка та непереборне бажання працювати. Адам Міцкевич у своїй «Оді молодості» говорив:

«...Ти ж, молодосте, лети
Над просторами високо,
Ти людства безмірні світи
Пронизуй, мов сонця око».

Пам'ятайте, що один грам віри важить більше, ніж десять тонн досвіду. Ваше покликання – вірити в Україну, вірити в рідну мову, в себе й у свою Альма-матер!

З любов'ю Ваш ПАСІЧНИК

Василь ПОПЕЛЮШКО,
директор Інституту права ім. І. Малиновського:

– Вітаючи академію з вісімнадцятиріччям, хочу побажати, щоб у найближчому майбутньому імена її студентів були записані золотими літерами на стінах бібліотеки як меценатів НаУ ОА. І ще – хай у душі кожного, хто щодня переступає поріг університету, завжди панує сонячний настрій, незалежно від того, що відбувається за вікном.

Василь ЖУКОВСЬКИЙ,
декан гуманітарного факультету

– Сердечно вітаю всіх науковців, викладачів, а також майбутніх учених – студентів та аспірантів із Днем народження нашої академії! Бажаю всім нових творчих успіхів, хай непростий шлях до висот наукової галузі завжди підкоряється Вам!

Нехай невичерпна енергія керівництва, творча наснага викладачів та святковий настрій студентів будуть гарантією великих досягнень у спільній діяльності нашої альма-матер, а кожна розпочата справа стане ще однією сходинкою до вершин успіху.

Андрій РИБАК,
декан факультету
політико-інформаційного менеджменту

Рідна, мила, дорога наша Альма-матер!

З повноліттям тебе маєм щастя вітати!

Нехай величним саявом у місті Острозі

Науки світоч твій засяє,

Нехай на сивій ниві знань твоїх

Родючі зерна слави проростають!

Нехай засвітиться добром потужний часу лет,

Живи, твори на радість нам усім,

хто любить так тебе!

Вісімнадцять, вісімнадцять...

То такий прекрасний вік

Нехай радість і достаток сиплються як білий цвіт!

Нехай доля намалює свято,

що триватиме сто літ!

Нехай бджоли дадуть меду,

щоб хватило нам усім!

Світлана НОВОСЕЛЦЬКА,
декан факультету романо-германських мов:

Знов свято стука в двері.

Feel music in the wind!

Joyeux anniversaire,

Leb hoch, Geburtstagskind!

Es lebe unsere Freundschaft,

in Glück und auch in Not!

Терпіння нам, натхнення,

приємних лиш турбот.

May you in love and honour

us all forever tie!

Живи нам, альма-матер,

живи та процвітай!!!

Алла АТАМАНЕНКО,
декан факультету міжнародних відносин:

– Наша академія – більше, ніж навчальний заклад. Це джерело сили і натхнення, це рідні стіни, які зберігають пам'ять століть, це майбутнє, яке творять наші студенти.

Ну що ж, академіє, прийми найщиріші вітання з Днем народження. Студентам бажаю безлічі доріг і можливостей, що відкриють нові горизонти. Від вас лише залежить, як виглядатиме стиль та імідж нашої альма-матер не лише в Україні, але й на міжнародному рівні ☺.

Козак ЛЮДМИЛА,

декан економічного факультету:

– Шановні колеги та найкращі спудеї у світі!

Щиро вітаю Вас із Днем нашої рідної Академії! Економісти будь-який процес оцінюють з погляду результативності та ефективності.

Бажаю Вам бути результативними й ефективними на практичних та іспитах. А найголовніше, щоб ці результати привносили радість та тепло у Ваші душі, дарували натхнення, примножували Ваш добробут, славу академії та України!

Підготувала Влада ГОНГАЛО

📌 VIVAT ПЕРШОКУРСНИКАМ!

«МІЙ ІДЕАЛЬНИЙ СТУДЕНТ – СТУДЕНТ ОСТРОЗЬКОЇ АКАДЕМІЇ!» ЧОГО ВИКЛАДАЧІ ОЧІКУЮТЬ ВІД ПЕРШОКУРСНИКІВ

Перший курс дуже хвилюючий для кожного. Його можна порівняти з першим класом, але якщо мало хто пам'ятає свої відчуття, пережиті в 6 років, то перші враження від перших університетських днів залишаються у кожного. Щобільше, перший рік навчання – це дуже важлива сходинка на шляху до цілей, які ми ставимо перед собою. І щоб старт був справді вдалим, потрібно докласти чимало зусиль. Яким повинен бути ідеальний студент? Як правильно організувати свій час у перший рік навчання? На що звернути особливу увагу? Саме цим «Острозька Академія» поцікавилася у викладачів різних факультетів, які самі нещодавно сиділи на студентських лавах, щоб допомогти нашим першокурсникам швидше поринути у світ академічного життя.

Тетяна Хомич, Інститут права ім. І. Малиновського:

– Будь-який викладач звертає увагу на студента на перших практичних заняттях. Саме на них можна побачити його характер, розгледіти здібності. Я першочергово помічаю такі якості як активність на занятті, неординарність мислення чи, точніше, нестандартність мислення.

Не менш важливу роль відіграють старанність, ввічливість студента. З часом, уже на старших курсах, увагу привертають ті люди, які займаються волонтерством, беруть активну участь в житті академії, працюють на кафедрах, у деканатах, представляють університет на всеукраїнських чи міжнародних рівнях. Усе це вони роблять безкорисливо, а тому найбільше

запам'ятовуються...

Тетяна Зубенко, факультет політико-інформаційного менеджменту:

– Це досить складне питання, якщо врахувати, що сама нещодавно була студенткою. Як на мене, то все в студента має бути в міру. Спудей має бути в міру веселим, у міру вихованим, не надто самовпевненим та не надто егоїстичним. І, звісно, у нього має бути бажання працювати, розвиватися та вдосконалюватися.

Олексій Костюченко, гуманітарний факультет:

– Студент, на якого я звернув би увагу, це, перш за все, нестандартний студент, той, який виділяється з-поміж інших своїми ідеями та думками. Це також кмітливий студент. Я маю на увазі не «зазубрювання» матеріалу, а здатність відтворювати його власними словами. Якщо згадати піраміду потреб Маслоу, то побачимо, що найвищою потребою є потреба в самореалізації. Це студент, який не просто монотонно ходить на заняття, а той, який будує дерево цілей і поступово досягає кожної гілки. Він має бути комунікабельним. Оскільки я викладач кафедри журналістики, це для мене один із найважливіших чинників. А ще я прихильник широкого залучення студентів до наукової діяльності. Це один із найголовніших етапів до самореалізації.

Ольга Лисенко, факультет романогерманських мов:

– Для мене найважливішою вимогою до першокурсників є наявність у них «background», адже з власного досвіду значу, що бували й такі студенти, які не знали, хто така принцеса Діана. Студент однозначно повинен мати певний інтелек-



туальний рівень. Інший критерій – бажання працювати. Кожен має розуміти, навіщо він сюди прийшов і з чим хоче звідси вийти. Студент не повинен боятися робити спроби. Невдачі нас лише загартовують. Звісно, першокурсник повинен бути готовим до співпраці та знати, що викладач має на меті навчити, а не висміяти чи поставити поганий бал на іспиті.

Почуття гумору... Без нього – нікуди. По життю потрібно іти з усмішкою. Ввічливість – далеко не останній критерій. Викладач може бути другом, але потрібно розуміти межу. У мене були такі випадки, що студенти телефонували о 22.00 чи 23.00. А це свідчить про нерозуміння дистанції...

Крім того, мій ідеальний студент повинен бути студентом Острозької академії!

Вікторія Гонгало, факультет міжнародних відносин:

– Найперше, як викладач, я звертаю увагу на наполегливих та старанних сту-

дентів, а як людина – на щирих та відкритих. І ще обов'язковим для мене є два почуття: такту та гумору (з ними якось трошки легше жити). Таких студентів приємно навчати, з ними цікаво співпрацювати, легше знаходити спільну мову. Щоразу навчаєшся сам – це головне.

Ігор Зубенко, економічний факультет:

– Студент повинен бути активним та розумним, життєрадісним, повним енергії та мати бажання вчитися.

Отже, любі наші першокурсники, не бійтеся відправлятися в плавання незвіданими водами навчальних дисциплін, поринайте у шторми іспитів та модулів, перемагайте водоспади завдань та пришвартовуйтеся до тихої гавані кохання... Щасливої вам путі та теплої течії!

Анастасія ЛАВРІНЧУК

📌 ПОДІЯ

СВІТ ПЕТРА КАПШУЧЕНКА – СВІТ КОЖНОЇ ЛЮДИНИ ОСТРОЗЬКІЙ АКАДЕМІЇ ПЕРЕДАЛИ УНІКАЛЬНІ СКУЛЬПТУРИ ПРЕДСТАВНИКА УКРАЇНСЬКОЇ ДІАСПОРИ У ФІЛАДЕЛЬФІЇ

Колекція підземної галереї Острозької академії щороку поповнюється роботами всесвітньо відомих скульпторів. Нещодавно подружжя Олександра та Раїси Михалюків урочисто передало університету шість скульптур представника української діаспори у Філадельфії Петра Капшученка, а минулого року роботи «Кармелюк» і «Благословіння» цього ж автора університетській галереї подарувала відома українська діячка Броніслава Скорупська.

Про Петра Капшученка в Україні знають небагато, адже майстер покинув рідну Дніпропетровщину у важкий 1945. Приїхати на Батьківщину він мав можливість лише в 90-х. Саме тоді скульптор подарував свої роботи багатьом музеям нашої держави. Будучи у постійному вірі мистецького життя Філадельфії, Капшученко постійно звертався у своїх роботах до українських мотивів і символів. Так, серед понад 7 тисяч його скульптурних творів найвідомішими є проекти пам'ятників великій київській княгині Ользі та митрополитові Василю Липків-

ському у Баунд-Бруку (США, штат Нью-Джерсі), численні скульптурні мініатюри на тему козацького побуту, скульптурні портрети Івана Мазепи, Тараса Шевченка.

Щоправда, всі скульптури, зроблені в Аргентині та Філадельфії, Капшученко підписував псевдонімом Педро Енко. Вже після двох років життя на чужині він заявив про себе виставкою в Регенсбурзі, що показала сформоване мистецько-творче обличчя автора. А потім – сотні виставок робіт із кераміки, різномірної глини, дерева, бронзи у США і Європі. Американські мистецтвознавці неодноразово дискутували про цікавий мистецький світогляд, у якому скульптор «не збирається робити революцій, що часто закінчуються сезонним блиском і все». Без сумніву, світ Петра Капшученка – світ кожної людини, адже у своїх роботах він зображував життя багатьох народів і країн, а лінія людських емоцій завжди ставала для нього провідною.

У дослідженні академіка Олександра Федорука про життєвий та творчий шлях Капшученка,

яке побачило світ у 2004, наведено уривок із матеріалу місцевої нью-йоркської газети «Парк Іст»: «Можна ствердити, що цей талановитий артист є роздумуючий і людяно чутливий. Може, не його власне життя мало на нього вплив, бо ж він людина гумору й гуманності, а не огірчення й ненависті. Є стільки характеру в постах рибалок і селянської жінки, що здається вони ось-ось промовлять; скрипаль, що аж похилився, виконуючи мелодію; одна мати з дитям на руках, коли друге притулилось до її спідниці». Україномовні газети «Америка» (Філадельфія), «Український голос» (Вінніпег) також неодноразово публікували рецензії та відгуки про творчість митця, але самій Україні тоді було не до прекрасного...

«Тон відносин у творах Капшученка витримує дистанцію довіри, – пише у своєму дослідженні Федорук, – Герої його мініатюр готові до порозуміння, їх почуття призначені для виявлення того моменту стану, який пасує ситуації, точне розуміння його фіксує факт присутності тієї психологіч-

ної хвилини, миті часу, що обернеться для людини настроєм, дотриманням емоційної мелодики. Герої його мініатюр – нерідко діти, підлітки, просто типажі з народу, їх зовнішній світ осяяний усмішкою, а очі сповнені життєлюбства. Це особливо помітно у скульптурах «З книжкою», «Лісоруб», «Іхне приятелювання», «Стецько».

«Петро Капшученко – це неординарна особистість в українському мистецтві, – зазначила керівник музею історії Острозької академії Анастасія Хеленюк. – Тепер з його унікальним талантом зможе ознайомитися далеко не одне покоління студентів університету. Важливо, що Україна рано чи пізно відкриває для себе своїх митців».

До речі, представник української діаспори у Сполучених Штатах Америки, голова Фонду ім. учнів колишньої Рівненської гімназії у Філадельфії Олександр Михалюк був близьким другом митця. Саме він є автором фоторепродукцій скульптур, які вміщені у дослідженні Федорука. Більшість переданих академії робіт



Капшученко подарував сім'ї Михалюків на визначні свята та події. Подружжя впевнене, що саме тут скульптури зможуть естетично виховати сотні молодих українців.

Сьогодні роботи Петра Капшученка можна побачити не лише в галереї Острозької академії. Окремі скульптури експонує Музей Тараса Шевченка в Каневі, Музей історії Києва, Музей гетьманства, Національний експоцентр України.

Юлія ЯРУЧИК

ГОВОРИМО ПРАВИЛЬНО

КРИЗЬ ТЕРНИ ДО НІЧОГО

У 1991 році народилася «незалежна» Україна. Вставала ще довго вона із колін комунізму і, нарешті, піднялася. «Ось і все! Ми вільні! Ми незалежні!» – волав щасливий народ. Але цей радісний вир емоцій затьмарила хвиля пронизливого болю. То боліла українська душа, бо знову вкрилася кривавими ранами – 3 липня 2012 року, о 16:21 було прийнято «Закон про мови»...

Розпочалися дискусії: Схід і Захід день і ніч обговорювали рішення парламентарів та Президента України. Потім замайорили українські прапори, постав народ, і запалав єдиною ідеєю – не дати українській мові залишитися лише міфом в історії України. Борилися недовго – здоров'я не стало. Прапори опустили донизу, але в думках українців мовне питання закарбувалося ще надовго. Так дні минали, а народ почав мовні вибори. Кожен хотів загарбати ласий шматок у цій виборчій гонитві. Так і сталося: російська, румунська та інші регіональні мови залунали то з одного боку країни, то з іншого. А державною ж залишилася лише одна – українська.

Так, українська мова – це наша воля, правда, пісня та думка. Незважаючи на

будь-які закони, люди намагаються підтримати солов'їні трелі українського слова. Кожного дня вулиці гудуть різноманітним мелодійною мови. Чи не мелодійною?! Ось знову чути цей суржик, хтось здійснює бридкі викиди незрозумілих фраз на зразок «прівет», «як діла» і т. ін. Ця вербальна адитивність, немов гостре лезо ножа, ріже вуха. Здається, не можна спілкуватися правильно. Суржик настільки вкорінився у мові газет, журналів, телебачення, що звичайні люди вже не помічають власних мовних помилок. Так і хочеться перебити цю лайку українською і зауважити: «Почитай правопис».

Але законопроект затвердили, тому немає сенсу сперечатися «за» чи «проти». Єдине, що залишається, це говорити українською і говорити правильно, щоб зберегти рідну мову для майбутніх поколінь. Цей коротенький словничок допоможе студентам різних факультетів забути про свої типові помилки і своєю правильною та чистою мовою показати, наскільки нам дорога наша гідність і любов до усього рідного.

Неправильно	Правильно
Слідуючий	Наступний
Стрічка	Рядок
Стовпчик	Строфа
Дійсно	Справді
Випадок	Віпадок
Так як	Оскільки
На рахунок	Щодо
Замітити	Помітити
Виділити (землю, кошти)	Виокремити (із загальної маси)
Виступають	Функціонують
Відкрити (книжку)	Відчинити (двері)
Виключити	Вимкнути
Середина	Середина
Одинадцять	Одинадцять
Помилки	Помилкі
Чорнозём	Чорнозем
Мережа	Мережа
Олень	Олень



І пам'ятаймо, що шиплячі стверділи ще у XVI столітті.

Ірина САМАРА, Тетяна ФІЛЮК,
студентки спеціальності
«Українська філологія»

ЗА КРОК ДО "ЗАВТРА"

ЛІТЕРАТУРНА ТВОРЧІСТЬ:
КОЛИ ПРОФЕСІЯ ОБИРАЄ НАС, А НЕ МИ ПРОФЕСІЮ

Доволі часто мене питають: а на якій спеціальності ти навчаєшся, ким ти можеш працювати після закінчення університету? До таких питань я звикла і, зазвичай, маю стандартну відповідь – «універсальний спеціаліст». Гадаю, усі, хто читає цю статтю, подумують про те ж саме...

Сьогодні ми поговоримо про найбільш загадкову спеціальність, адже в Україні вона існує лише в трьох університетах – «Літературна творчість». Близько семи претендентів на місце при вступі та творчий конкурс – ось такі випробовування повинен пройти абітурієнт, щоб носити горде звання, як говорить ректор Ігор Пасічник, «творчої еліти». Ще одна новинка, яку не здатен збагнути жоден зі спудеїв інших спеціальностей, – це надзвичайна компактність групи – «обраних» тут лише 10. Тому до студентів-літтворців більша увага на заняттях (двоє відсутніх, а здається – півгрупи). Неабияк «творці» (так ми називаємо самі себе) чекають практичних занять – не встиг подумати, як твоє прізвище уже звучить, як виклик ☺.

Проте, як не крути, студентські роки цікаві у кожного по-своєму, але все ж вони швидкоплинні. А далі – роздоріжжя професії. Повірте, випускники «Літературної творчості» мають неабиякий вибір. Творці – це потенційні журналісти, літератори, видавці, літературні редактори, публіцисти, письменники, поети, педагоги, вихователі. Багато хто не розуміє, чим «Літературна творчість» різниться від «Української філології». Все просто – у студентів-творців є спеціальні курси: «Теорія і практика віршування»,

«Теорія і практика драми», «Майстерність поета як перекладача», «Літературна діяльність як професія», спецкурс «Мала проза. Оповідання, етюди», «Теорія і практика прози» та інші.

Про особливості спеціальності «Літературна творчість» ми поцікавилися у людей, які не стоять осторонь і мають певний стосунок до її існування та розвитку.

Анатолій Криловець, викладач, засновник спеціальності «Літературна творчість»:

– Спеціальність «Літературна творчість» було створено у 2004 році, тоді ж їй надали ліцензію на прийняття десяти абітурієнтів. Ми є третіми в Україні після Луганського і Київського університетів. Серед наших випускників – письменники, літератори, автори збірок та статей. Це Вікторія Каневська, Оксана Пухонська, Юхим Дишкант, Роман Романюк, Лілія Костюкевич. Є випускники, які присвятили себе педагогічній діяльності, це, наприклад, Ольга Кирилук.

Пам'ятайте, якщо ви студенти, а щобільше «Літературної творчості», то використовуйте свій «зірковий час» своєчасно та влучно. Не бійтесь творити, на те ви й «творці», пожинайте плоди своєї праці та завжди сійте нові зерна на творчу ниву, щоб потім з гордістю згадувати студентські роки. Щоразу переконуйте усіх у своєму таланті, у тому, що ви – майбутнє української літератури.

Діана Кобернюк, бакалавр спеціальності «Літературна творчість», методист кафедри «Журналістики»:

– На мою думку, творчість – це те, що йде з душі, чого не забереш

і не викинеш. Люди, які обирають цю спеціальність, – неординарні. У них інший, більш образний тип мислення. Це професія не кишені, а серця. І тому дуже важливо відчувати своє покликання, адже писати не так легко, як здається на перший погляд. А якщо ще й писати, щоб іншим подобалося, то потрібна неабияка наполегливість. Варто вірити в себе, адже це якраз той випадок, коли професія обирає нас, а не ми професію...

Анатолій Білий, студент спеціальності «Літературна творчість»:

– Мені подобається вчитися на цій спеціальності, бо тут багато гарних дівчат ☺. Не можу говорити про певний вплив навчальних дисциплін на мою творчість, оскільки й не можу робити її залежною від того чи іншого предмета. Магістрального впливу немає, хоча десь починаю розуміти свої прогалини, намагаюся їх виправити, розглядаю свої твори не лише з естетичного боку, але й з професійного, зіставляю з іншими літературними здобутками інших авторів. Література – це творче ремесло. Не думаю, що творчість дасть мені якісь дивіденди в грошовому плані. Я, власне, до цього й не прагну. Література – це мистецтво, потреба душі.

Оксана Пухонська, випускниця спеціальності «Літературна творчість», викладач:

– Кожен знаходить мінуси й плюси своєї спеціальності для себе. Щодо мене особисто, то великим досягненням як ОА, так і студентів-літераторів є сам факт існування такої спеціальності, а зокрема можливість спілкування



зі своїми однодумцями (маю на увазі як колег-однокурсників, так і викладачів-письменників), можливість переконатися у правильності вибору життєвого шляху тощо. Одним із найвагоміших мінусів вважаю відсутність хорошої письменницької практики.

Письменником треба бути. Маю на увазі не лише літературний хист, талант, але й наполегливу працю над словом, особливе світосприйняття, здатність усвідомлювати та сповідувати і літературу як покликання, і стиль життя. На університетських студіях можна лише поглибити знання та отримати документ про освіту. Можна навчити письменницької майстерності, але стилю життя, творчості та способу думати – ніколи. Для того, щоб бути гідним представником своєї спеціальності, потрібно, по-перше, навчитися бути людиною, стійкою у своїх переконаннях і принципах, по-друге, усвідомити, що художня творчість – це не професія, а покликання, якого треба бути не

лише гідним, але й свідомим. Потретьє, зрозуміти, що письменника із вас ніхто не зробить, для цього самому потрібно докласти максимум зусиль, попри всю сумнівність потрібності й перспективності цієї роботи в умовах нашого часу.

Гідною є та професія, яку ви обираєте із самого початку і в якій не розчаровуєтесь до кінця навчання. Відома істина – чим більше ти знаєш, тим більше у тебе ключів до замка успішного життя і працевлаштування. Так само зі спеціальностями. Достатньо усвідомити, що додаткова спеціальність не лише помножує кількість дипломів, а й дає альтернативу на ринку праці. Щодо літературної творчості, то знайте, що із писання художніх творів хліб не завжди буде, і не завжди він буде «із маслом». Пораджу нашим творцям бути здоровими, не тільки тілом і душею, але й розумом також. І якщо вже є покликання писати, то варто сповідувати його до кінця.

Катерина ОГУЛСВА

Під прицелом



«ЧИМ БІЛЬШЕ ЗАПЛАНУЄШ, ТИМ БІЛЬШЕ ЗРОБИШ»



Ступивши на поріг дорослого, самостійного життя, студенти Острозької академії мають можливість не лише поринути з головою у вир навчання, але й корисно, приємно проводити свій вільний час. Наш університет приймає до своїх стін спудеїв, які, крім того, що успішні в навчанні, є ще й талановитими танцюристами, співаками, спортсменами, гумористами. От саме таким мистецьким ядром, яке об'єднує їх усіх, є Культурно-мистецький центр Національного університету «Острозька академія». Одна з його найяскравіших ланок – хоровий колектив, який кожного разу, виступаючи на сцені, не залишає байдужим нікого, зачіпає найпотаємніші струни нашої душі. Лариса Федорівна Башук – керівник цього хору. І, погодьтеся, від професійності цієї людини залежить злагоженість у колективі, милозвучність і синхронність голосів та й загалом життєвий шлях хорового колективу. «Острозька Академія» вирішила поцікавитись у Лариси Федорівни, що для неї означає музика, чому обрала цей нелегкий фах і які найяскравіші моменти творчої діяльності хору вона запам'ятала на все життя.

– Ларисо Федорівно, скажіть, будь ласка, де ви здобували вищу освіту та на якій спеціальності навчалися?

– Я навчалася в Національному університеті «Острозька академія» на економічному факультеті, спеціальність «Фінанси», адже моя мама була переконана, що я природжений математик. Усі вчителі у школі були впевнені в цьому, навіть хотіли з мене «виховати» вчителя математики. Пропонували поїхати в Рівне на навчання. Я навіть подавала документи на фізико-математичну спеціальність. Але на державну форму навчання пройшла в Острозьку академію. Тоді мені батьки й сказали, щоб я залишалася тут, адже це неподалік від дому, і все інше, що мені хотілося, я змогла би втілювати в життя у вільний час.

– Що чи хто вам найбільше запам'ятався зі студентського життя? Які найяскравіші моменти закарбувались у пам'яті?

– Найперший, хто спадає на думку, це перший декан – Безтелесна Людмила Іванівна. Вона дуже позитивна людина, яка навчила, як діяти в тих чи інших життєвих ситуаціях. Моє життя ще з першого курсу проходило в Культурно-мистецькому центрі. Щоправда, в хор я не відразу прийшла. Думала, що не вмю так гарно співа-

ти, можливо, мені не вистачає певної додаткової освіти. Але так склалося, що вже після всіх кастингів я потрапила в хор Острозької академії. От і найяскравіші моменти були пов'язані саме з КМЦ. Мені було дуже цікаво спілкуватися з іншими студентами в колективі, особливо зі старшими. Коли я була чи то на першому, чи на другому курсі, до нас приїжджав хор з Білостока. Це було перше наше спілкування з іноземцями, яке теж залишило яскраві спогади. А загалом, ми практично жили в КМЦ, самі писали сценарії, самі все придумували. Водночас були в ролі ведучих, декораторів та ін..

– Чи не шкодуєте після закінчення економічного факультету про те, що відразу не пішли здобувати музичну освіту?

– Я є головним бухгалтером у громадській організації і ще очолюю іншу громадську організацію. Загалом, трохи працюю в економічній сфері. І ні хвилини не шкодувала про те, що обрала саме цю спеціальність. Навіть тепер, враховуючи музичну спрямованість мого життя, інколи хочеться поспілкуватися з людьми, фах яких пов'язаний із фінансами.

Правду кажучи, я була дуже неуважною під час навчання, особливо на уроках математики. У школі вчителька частенько нарікала, що я не звернула увагу на щось, пропустила якусь цифру. Переймалася, що моя неуважність може призвести до негативних наслідків. А у фінансовій сфері така риса відіграє надзвичайно велику роль. Треба бути дуже скурпульозним у цьому плані.

– Коли ви зрозуміли, що хочете пов'язати своє життя з музикою?

– Це, напевно, було ще у 3-му класі. Тоді до нас прийшла одна вчителька, яка надзвичайно гарно грала на бандурі. Після цього я прийшла додому і заявила мамі, що їду вчитись у музичну школу. Мама переконувала мене десь півроку, що цього робити не варто. Але для мене це не стало перешкодою. Коли я йшла в музичну школу, задатки в мене були мінімальні. Тому все, що

зараз умію, є результатом дуже наполегливої праці. Навчаючись музичного мистецтва, я трошки сумнівалася у правильності свого вибору, зрештою, як і всі діти. Навіть збиралася кидати музичну школу у 3-му чи 4-му класі. Але мама переконала у протолежному, сказала, що треба довести розпочате до кінця. Після 9-го класу я хотіла вступати в якесь музичне училище. Мама наполягала на тому, що треба закінчити 11 клас. Відповідно, після закінчення школи я вибрала Острозьку академію, адже тут можна було поєднувати і хобі, і освіту.

– Ларисо Федорівно, скажіть, будь ласка, чи приносить вам задоволення робота в оточенні студентства? Чи часто трапляються якісь конфлікти?

– Тут потрібно звертати увагу на те, що в таких колективах працювати дуже складно. Навіть випускники музичних спеціальностей бояться іти в університети чи ліцеї, щоб працювати з хором. Звичайно, в нас у хорі бувають ситуації, коли відразу не всі з усім погоджуються. Але в основному завжди будь-які суперечності вирішувалися спокійно. Важливо, що ми підтримуємо дружні стосунки фактично з усіма нашими випускниками. Вони, зазвичай, відгукуються позитивно на пропозиції поїхати кудись разом, особливо на фестивалі.

– А на яких фестивалях ви побували?

– Ми вже є постійним учасником щорічного Фестивалю духовної музики в Кременці. Фактично з нас цей захід і розпочався, адже організаторам була необхідна певна кількість постійних учасників, які б зголосилися брати у ньому участь. Ще двічі наш хоровий колектив побував у Перемишлі на купальському фестивалі. А взагалі-то хор почав існувати тоді, коли поїхав у Литву на фестиваль, де здобув перше місце. Це був великий прорив, бо у перші роки незалежності про Україну ще ніхто не знав. Наш хор отримав нагороду як наймолодший непрофесійний хор.

А останній фестиваль, на який ми їздили, це міжнародний студентський

фестиваль серед університетських колективів у Чехії. Він проводиться близько 28 років. Представників України там не було до нас. Ми були першою ластівкою. Перед фестивалем нам говорили, щоб ми не дуже налаштовували себе на перемогу, бо чехи дуже скурпульозні люди й обережно ставляться до чогось нового. «Ви приїдете вперше, не факт що вас там взагалі якось відзначать. Навіть якщо ви покажете хороший рівень, вони будуть бояться присуджувати вам нагороду», – лякали нас. Однак ми отримали золотий диплом у категорії «Фольклор», срібний диплом у категорії «Духовна музика». Крім того, здобули перше місце за найгумористичніший костюм. У нас це була бджілка як символ університету. Бджілкою ми одягнули хлопчика, і це було досить кумедно. Фактично в кожній номінації наш колектив мав якусь нагороду. Для нас це був «культурний шок». Усіх здивувало те, що ми приїхали в мантиях. Нас там жартома називали «Хор гаррі поттерів». ☺

– Початок навчального року для першокурсників характеризується насиченістю у плані різноманітних відборів, гуртків й вибору іншої позанавчальної діяльності. Чим запам'яталися вам цьогорічні першокурсники?

– Я помітила таку тенденцію, що наші першокурсники з кожним роком почувають себе дедалі впевненіше. Раніше вони були лякливі, їм потрібно було все «розжувати», спрямувати в певне русло. А зараз вони абсолютно свідомі, знають, чого хочуть і чого не хочуть. Водночас, ці студенти переконані у тому, що нічого не встигнуть. Хоча ми намагаємось довести їм протилежне.

– Ваше життя пов'язане не лише з музикою, але й з рукоділлям. Чому ви вирішили займатися цим?

– Рукоділлям я займаюся десь із 6 років, з того часу, коли мені бабуся вперше показала, як вишивати та в'язати. У школі я також продовжувала вдосконалювати свої навички і не лише на уроках трудового навчання. У мене завжди була така традиція: за зимові канікули зазвичай в'язала собі светр. Ще свою весільну сукню я сама оздоблювала вишивкою. Також під час першої вагітності мусила чимось неважким себе зайняти, от і взялася за рукоділля, адже воно позитивно впливає на психіку, заспокоює.

Був такий період, коли я дуже хотіла мати вишиту сумку. Тоді якось до мене приїхали сестри з Росії, їм дуже сподобалися мої вироби. І вони забрали їх із собою на подарунки. Спочатку робила такі жіночі сумки просто на замовлення, а потім мене почали запрошувати на виставки. Відповідно в Інтернеті почала викладати ті роботи, зараз маю власний блог. Часто спілкуюся з рукодільницями, товаришами по роботі. Тепер роблю не тільки сумки, а й чохла до телефонів, обкладинки для паспортів, гаманці. Часто в мене замовляють роботи ті люди, які їдуть за кордон і яким потрібні подарунки, пов'язані з Україною.

– Яким основним правилом послуговуєтесь у житті?

– Дуже складно щось одне виділити. Але перше, що спадає на думку, це те, що я кажу: чим більше ти себе завантажиш, тим більше ти встигнеш. Чим більше ти на себе зобов'язань візьмеш, тим більше ти зробиш. Я по собі знаю. Коли займаєшся чимось одним, то ти і те до пуття не доведеш. Але якщо маєш кілька справ, то мусиш себе зорганізувати і вирішити всі справи, досягнути потрібного рівня.

Розмовляла Ольга ШКРІБЛЯК



ПРОЕКТ

ПОЛЬСЬКІ НОТАТКИ
ЖУРНАЛІСТІВ-АКТИВІСТІВ

Будучи прогресивним навчальним закладом, Острозька академія повсякчас намагається залучити студентів до участі в різноманітних міжнародних програмах, конкурсах, стажуваннях. Для такої важливої справи, як взаємобмін знаннями з нашими закордонними колегами, час знайдеться навіть влітку, коли більшість із нас налаштована на відпочинок.

У липні студенти другого курсу спеціальності «Журналістика» Острозької академії вирушили до столиці Польщі, щоб здобути новий досвід і знання з обраної спеціальності. Ідея проекту «Журналісти-активісти» належить польській фундації «Нове медіа». Основна мета – обмін знаннями між досвідченими журналістами-практиками і студентами, а також створення тримовної інтернет-газети (мультими), на шпальтах якої журналісти висвітлювали все, що відбувалося у рамках міжнародного проекту. Кожна делегація студентів обирала власні пріоритетні теми, а тому усі частини газети були кардинально різними

та цікавими. До речі, її можна знайти за посиланням <http://mammedia.com.ua/>.

Основна програма проекту «Журналісти-активісти» складалась як із теорії – ознайомлення із кіномистецтвом, роботою найвпливовішої у Польщі «Gazeta Wyborcza» та незалежного білоруського супутникового телеканалу «Belsat», зустрічі із послом Польщі у Єгипті, у минулому – журналістом центрального польського радіо, Грегожем Дземідовічем, так і з практичного компонента – лекцій із фотомистецтва у журналістській діяльності, створення уже згадуваної інтернет-газети.

Враження учасників проекту – найрізноманітніші, адже кожен їхав до Варшави зі своїми очікуваннями та сподіваннями. Дехто намагався максимально пізнати це чудове місто, дехто повернувся в Україну із величезною кількістю нових друзів, інші – на перше місце поставили власний інтелектуальний розвиток, а хтось зумів усе це поєднати.

«Почувши про можливість потрапити на міжнародний журналістський тренінг у Польщі, одразу почала збирати валізи. Звісно, очікування не обмежувались лише бажанням погостювати два тижні у сусідній державі. Дуже хотілося обмінятися досвідом у галузі журналістики із поляками та білорусами, які також брали участь у проекті», – ділиться враженнями від поїздки студентка другого курсу спеціальності «Журналістика» Вікторія Таран.

Інша учасниця проекту Іванна Пристайович розповідає: «Давно мріяла побувати в Польщі! Задовго до цього уявляла собі цю країну. Враження неймовірні. Мені дуже подобається польська культура. Поляки живуть сьогоднішнім, навчаються у будь-якому віці та знаходять час для активного відпочинку. Вважаю, що українцям є чого у них повчитися».

Думаю, усім вдалося по-новому відкрити для себе Польщу, адже одна справа – читати чи чути відгуки туристів про ту чи іншу країну, а інша – побачити її на власні очі. Приємною несподіванкою для нас



стало те, що в польських містах майже неможливо заблукати, адже чи не на кожному будинку є вказівники усіх найближчих вулиць та напрямків.

Варшава ж живе цілодобово! Вранці – робота, семінари, зустрічі, навчання, ввечері – прогулянки під мелодію вуличних гітаристів, милування вогняними шоу, які обов'язково примусять вас кинути монетку у капелюх артистів. У молоді тут безліч можливостей – короткі навчальні програми, концерти, ознайомчі подорожі містом... Польська архітектура та культура розповідають про особливу європейськість країни.

Поляки поважають та пам'ятають свою історію і разом з тим наполегливо крокують до майбутнього, до прогресу.

Міжнародні проекти на зразок «Журналісти-активісти» допомагають розширити світогляд, здобути неоціненний досвід та краще зрозуміти, чого ти хочеш у житті. Такий досвід ніколи не буває зайвим. Автори та організатори цієї програми готові й надалі підтримувати її розвиток. Справа лише в бажанні самих студентів брати участь у таких проектах.

Ольга ГУПТОВЕНКО



КІНОМАН

БУДИНОК З БАШТОЧКОЮ

Рік – 2011.

Країна – Україна.

Режисер – Єва Нейман.

Сценарій – Єва Нейман, Фрідріх Горенштейн.

У головних ролях – Віталіна Біблів, Альберт Філозов, Катерина Голубєва, Дмитро Кобецький.

Ще один фільм, який показує, що українське кіно далеко не периферійне в плані талановитості. Перемога на чеському кінофестивалі на Карлових Варах «Від Сходу до Заходу» тільки підтверджує це. А «Будинок з башточкою» – лише друга картина української режисерки Єви Нейман. Щоправда, навчалася вона своїй справі аж у Німеччині. Хоча, мабуть, це далеко не її провина, що не було можливості розвинути свій талант в Україні.

Маленький хлопчик втрачає матір. Додайте до цього війну й нестерпне бажання повернутися додому. Все, що залишилося в пам'яті про маму, – це будинок з башточкою, де він бачив її останній раз. Ця будівля стає символом тієї материнської любові й опіки.

Дмитро Кобецький, 9-річний хлопчик, який зіграв головну роль, є вихованцем інтернату.

Головний слоган фільму: «Людяним можна і потрібно залишатися завжди», що ще більше підкреслює не обмеженість теми лише драматичністю долі маленького хлопчика. Фільм знятий за автобіографічним оповіданням Фрідріха Горенштейна «Будинок з башточкою». Єва Нейман розповіла про те, що познайомила з Фрідріхом в Берліні, де він жив самотньо. Письменник через деякий час довірив Єві екранізувати «Будинок з башточкою». «Очевидно,



цей матеріал чекав саме мене», – говорить Єва. Режисер одразу ж визначилася з тим, що фільм буде чорно-білим – цей нюанс підкреслив драматичність сюжету.

Також важливу роль зіграла операторська робота, яка виконує роль закадрового тексту: похмурі зимові пейзажі, зграї ворон, замерзлі собаки передають стан душі героїв. Власне, фільм розповідає не лише про поневіряння єврейського хлопчика, який втратив родину, але й про щемке бажання нарешті забути про війну та знайти свій дім і "землю обітовану".

До речі, цього року фільм міг би стати претендентом на Оскар від України, проте поступився легендарному «Той, хто пройшов крізь вогонь» Михайла Іллєнка.

Підготував Сергій СВТУШОК



Книжкова полиця

Його справедливо вважають одним із найталановитіших письменників-фантастів у всій світовій літературі. Він стверджував, що колись пожежники спалюватимуть книги, та все ж постійно повторював «Я не вірю у коледжі й університети. Я вірю у бібліотеки»... За своє життя Рей Бредбері написав близько 400 оповідань, романів, віршів, есе, п'єс для театру та радіо, кіно- й телесценаріїв. Щоправда, у більшості з нас його ім'я асоціюється із коротеньким програмним твором про маленького

хлопчика, який зігрівав у своїх долонях усмішку Джоконди. Значно меншій читацькій аудиторії відомі «451 градусів за Фаренгейтом». І чомусь завжди ми помічаємо талановитих людей тоді, коли їх уже немає з нами. Рей Бредбері відійшов у інший світ на початку минулого літа, так і не встигнувши зазирнути у ще «глибше» майбутнє. Одразу ж після сумної звістки, яка швидко облетіла світ, на полицях книгарень різних континентів з'явилися легендарні «Марсіанські хроніки» та «Кульбабове вино». Принаймні ці два твори стали літніми новинками від різних видавництв для поціновувачів фантастики в Україні (хоча видано їх далеко не вперше).

«Кульбабове вино» (англ. «Dandelion Wine») – на перший погляд, наївна, тепла й світла повість про дитинство, незабутні життєві моменти та вміння закарбувати їх у пам'яті, літо у неіснуючому містечку Грін Таун 1928 року, створення дивовижної Мащини Щастя і приготування чарівного напою – кульбабового вина. Лише для неуважних читачів записи у щоденниках хлопчика Дугласа по-дитячому прості. Та коли хоч трішки починаєш вдумуватися у їхній зміст, відкриваєш для себе нові й нові повісті власної душі. У світі Бредбері вино концентрує у собі час, який поволі збігає по обривах літніх днів, там не

всі усвідомлюють, що живі, а від суми та зажури лікуються «зеленою сутінню, яка дає змогу подихати вві сні добірно чистим повітрям з Півночі, яка зібрана над вічними снігами Арктики навесні тисяча дев'ятого року й змішана з квітневим вітром тисяча дев'ятсот десятиого року над долиною у верхів'ях Гудзону, із золотистим пилком, що саяв одного дня при заході сонця в луках навколо Гріннелла, штат Айова, і з прохолодою від озера, струмків та лісових джерел, уловленою там-таки й тоді ж таки».

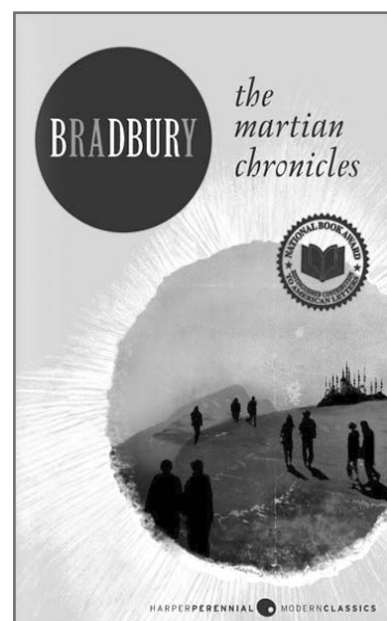
Серед сучасної літератури, яка не може оминати суспільно-політичні процеси, читачі часто шукають щось легке, але глибоке, щось, що примушує помічати життя, задумуватися над його передбачуваними моментами. До речі, у 1971 році на честь знаменитої повісті вчені назвали кратер на Місяці – Кульбабовий.

«Марсіанські хроніки» (англ. «The Martian Chronicles») Бредбері написав у 1950. Ця книга – вікно у нове тисячоліття. На думку письменника-фантаста, у 2000-2026 рр. люди зрозуміють, що вони не самі у Галактиці, що на далекому (чи, може, дуже навіть близькому) Марсі живуть ті, які вважають нас диваками. Вони дивуються постійному прагненню людей колонізувати, захоплювати, бути головними в усьому. Це

чудово розуміє землянин Спендер: «Ми, земні люди, маємо справжній талант до руйнування всього визначного, прекрасного. Ми не поставили ятки з гарячими сосисками посеред стародавнього єгипетського храму в Карнаку тільки тому, що там не зробиш великого бізнесу: місце там малолюдне. І Єгипет – це все-таки частка Землі. Але ця планета з усією її старовиною – зовсім інша річ. Ми тут десь сядемо та й почнемо паскудити...»

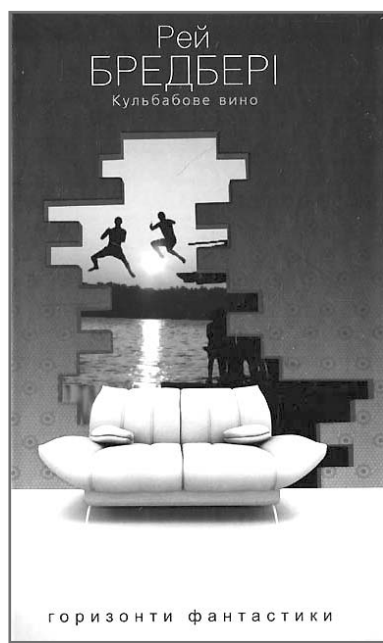
Люди навіть не намагаються усвідомити того, що не мають права втручатися у цю цивілізацію, у життя народу із витонченим, прекрасним і філософським світоглядом. Вони мають право лише товаришувати, поважати, мирно розділяючи космічні простори. Проте фінал книги песимістичний – гинуть і марсіани, і земляни.

На перший погляд, Бредбері помилився у своїх передбаченнях, адже вже 2012 рік, а ми й досі не маємо ані міжпланетних друзів, ані ворогів. Проте у кожній утопії є доля правди. У засобах масової інформації часто можна прочитати про нові досягнення Американського космічного агентства NASA, що вивчає можливість колонізації людьми інших планет, зокрема Марса, який визнаний найкращим місцем для створення колонії землян. А от голландський



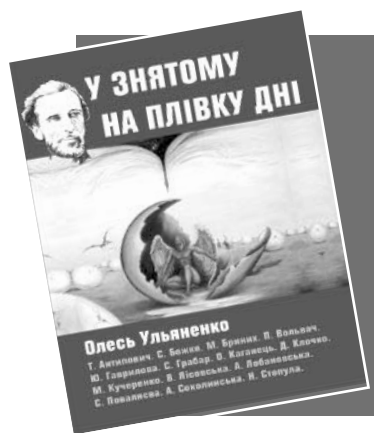
бізнесмен Бас Лансдорп планує відправити перших поселенців на Червону планету уже наступного року. Проект розрахований на те, що ці чотири добровольці вже ніколи не повернуться на Землю. Щороку кількість нових «прибульців» на Марс збільшуватиметься. Важко сказати, чи стане це реальністю. Але далекоглядність Бредбері та його фантастичний талант переконують: усе в житті можливо. Може, через кілька століть хтось із очевидців таких подій напише нові марсіанські хроніки.

Юлія ЯРУЧИК



НОВИНКИ КНИГАРЕНЬ

СПОГАДИ ПРО ОЛЕСЯ УЛЬЯНЕНКА



Олесь Ульяненко відомий в українській літературі як наймолодший лауреат малої Шевченківської премії, яку отримав за свій роман «Сталінка». Багато книг побачили світ вже після смерті автора. Цього року у видавництві «Ярослав вал» планується вихід трьох книг цього письменника, а декілька місяців тому засновано Літературну премію імені Олесь Ульяненка для письменників-неконформістів.

«У знятому на півці дні» – книга спогадів про письменника. У ній зібрано опис цікавих випадків із літературного та повсякденного життя Олесь Ульяненка, історії написання творів, ідеї й погляди, захоплення та інтереси. Ще у 2003 в одному зі своїх інтерв'ю Ульяненко зазначив: «Українській літературі я подарував нового героя. Взів людину з вулиці й кинув її на сторінки нашої моралізаторської літератури». «У знятому на півці дні» описуються й інші нововведення письменника тоді ще молодшої генерації в нашу літературу. Автори текстів та унікальних фото, що увійшли до книги, – Тарас Антипович, Світлана Божко, Михайло Бринних, Павло Вольвач, Юрка Гаврилова, Сергій

Грбар, Олена Каганець, Дмитро Ключко, Марія Кучеренко, Валентина Лісовська та ін. Укладач і автор передмови – Надія Степула. Збірник спогадів приурочений до ювілею письменника – цього року Олесю Ульяненкові виповнилося б 50.

«МІТИ МЕТАМОРФОЗ, АБО ПОШУКИ ДОБРОГО СВІТУ»

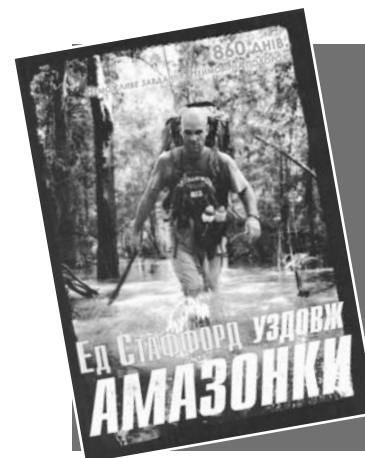


Цього року у львівському видавництві «Піраміда» вийшла книга есеїв поета та науковця, представника Нью-Йоркської групи Богдана Рубчака. «Міти метаморфоз, або Пошуки доброго світу» – це збірник літературознавчих статей, у яких письменник аналізує творчість Богдана-Ігоря Антонича, Євгена Маланюка, Віри Вовк, Тараса Шевченка, Василя Стуса та інших творців української поезії.

В еміграції Богдан Рубчак відомий, перш за все, як поет. Проте останні роки все більше працює у сфері науки. Свого часу він здобув докторський ступінь із порівняльної літератури в Ратгерському університеті в Нью-Джерсі. Зараз викладає у Іллінойському та Рутгерському університетах. В багатьох інтерв'ю Рубчак зазначає, що уважно стежить за літературним життям України та намагається певним чином

реагувати на події у ньому. На його думку, молода література в Україні переживає гострі симптоми постколоніалізму, проте у ній багато цікавих та неординарних авторів.

«УЗДОВЖ АМАЗОНКИ» З БРИТАНСЬКИМ МАНДРІВНИКОМ



Нещодавно на книжкових полицях України з'явилася праця британського мандрівника Еда Стаффорда «Уздовж Амазонки», яка наразі перебуває у світових топах мандрівної літератури. В Україні ж цей жанр маловідомий. Книга вийшла у видавництві «Темпора» у перекладі Андрія Бондара. Автор описує свою дворічну подорож берегами найдовшої річки світу. Ед Стаффорд роздумує над долями народів та окремих цікавих особистостей, з якими він познайомився під час мандрівки, описує їхню культуру, побут, подає рецепти традиційних місцевих страв, порушує проблему захисту амазонських лісів.

Книгу можна назвати живою експедицією, бо прочитати її – означає помандрувати разом з Едом. Можливо, через деякий час у жанрі тревелогів будуть працювати й українські автори.

Підготувала Юлія ЯРУЧИК

Психологія

ЯКОГО ТИ СОЦІОТИПУ?

В останні роки набирає популярності наука, яка перебуває на межі психології, соціології, інформатики та багатьох інших дисциплін, – соціоніка. Якщо говорити коротко, то соціоніка – це наука, що вивчає інформаційну психологію спілкування. Предметом вивчення соціоніки є так звані психологічні типи та відносини між ними (а зрештою, і конкретні люди, які є носіями цих типів).

Соціоніка була створена на початку 1970-х років литовським соціологом, психологом та економістом Аушра Аугустінавічюте (не намагайтесь повторити це ім'я в реальному житті) й оформлена у роботі «Про дуальну природу людини» (Вільнюс, 1980). Основним матеріалом для створення соціоніки стала робота Карла Юнга «Психологічні типи».

Цього разу на «Сторінці психолога» пропонуємо вам визначити свій соціотип. Пройшовши цей тест, кожна людина може стати своєрідним психотерапевтом для самого себе, більше пізнати свої можливості, характер, правильно будувати взаємини з різними типами людей. Проаналізувавши отримані дані, ви зможете знайти у собі ті якості, які б хотіли вдосконалити або позбутися їх назавжди.

Для цього вам потрібно із кожної пари поданих особливостей характеру вибрати ту, яка найбільше вам підходить. Поряд отриманого чотиризначного числа прочитайте назву вашого типу.

1. Ваша працездатність, як правило, завжди однакова, оскільки ви дисципліновані, бажаєте працювати і не змінюєте своїх рішень.

2. Настрій і працездатність чергуються у вас зі спадами та підйомами без конкретних на те причин, вам важко дотримуватися чіткого графіка роботи, тому ви не завжди плануєте свої справи завчасно.

3. Інтереси роботи ви ставите вище, аніж особисті. Не ображаєтесь без причини, не любите з'ясовувати причини сварок, неохоче говорите про особисте, в розмові надаєте перевагу суспільним та виробничим темам.

4. Ви людина емоційна, тому вам важко приховати образи та біль. Це може відобразитись на ваших справах – особистих і виробничих. Ви не заспокоєтесь, поки не з'ясуєте стосунки. Цікавитесь особистим життям людей, які вас оточують, любите

робити компліменти й покращувати іншим настрій.

5. Ви хочете самі вирішувати щоденні практичні завдання, не покладаючись на інших. Намагаєтесь виконувати все ретельно й послідовно, перевіряєте результати зробленого вами й іншими, з застереженням беретесь за нову справу. Впевнені, що ваш смак найкращий.

6. Буває, що ви сумніваєтесь у своїх ділових якостях, часто радитеся з іншими, передбачаєте розвиток майбутніх подій. Вас постійно тягне до нового, можете взятися за справу, що не обіцяє швидкого вирішення. Не любите перевіряти свою роботу, часто розсіяні, і через це робите помилки.

7. Ви добре тримаєте себе в руках, умієте чекати, обережні і не говорите зайвого. Намагаєтесь не вирізнитися, не прагнете лідерства, не виставляєте свої заслуги напоказ. Неохоче розширюєте коло своїх друзів, неохоче спілкуєтесь із малознайомими людьми, а у великій компанії ніяковієте.

8. Ви імпульсивні та відверті в стосунках, що часом призводить до непорозуміння і неприємностей. Ви досить вільно поводитеся із малознайомими людьми, постійно розширюєте коло друзів і знайомих, легко пориваєте з тими, хто вас не влаштовує, маєте організаторські здібності, охоче говорите про свої та чужі заслуги.

Ключ:

2368 – Дон Кіхот.
2457 – Дюма.
1458 – Гюго.
1367 – Робесп'єр.
1468 – Гамлет.
1357 – Горький.
2358 – Жуков.
2467 – Есенін.
1368 – Джек Лондон.
1457 – Драйзер.
2458 – Цезар.
2367 – Бальзак.
2468 – Гекслі.
2357 – Габен.
1358 – Штірліц.
1467 – Достоевський.

Кожен із 16 психологічних типів має відповідного партнера, який називається дуалом («ду» – два). У дуальній парі працює принцип доповнення функцій людини, а саме:

Л – логіки (послідовність дій для досягнення результату);



Е – етики (стосунки між людьми);

С – сенсорики (відчуття);

І – інтуїції (передчуття);

В одній людині не поєднуються сенсорика й інтуїція та відповідно – логіка й етика, тому потрібне доповнення для гармонії.

Нижче подано психотипи із вказаною абrevіатурою, в якій зазначено першими двома літерами функції, що притаманні певному психотипу, а третя літера означає відповідно:

І – інтроверт;

Е – екстраверт.

«Дон Кіхот», «Шукач» – інтуїтивно-логічний екстраверт (логік, екстраверт, ірраціонал).

«Дюма», «Посередник» – сенсорно-етичний інтроверт (етик, сенсорик, інтроверт, ірраціонал).

«Гюго», «Ентузіаст» – етико-сенсорний екстраверт (етик, сенсорик, екстраверт, раціонал).

«Робесп'єр» (Декарт), «Аналітик» – логіко-інтуїтивний інтроверт (логік, інтроверт, раціонал).

«Гамлет», «Наставник» – етико-інтуїтивний екстраверт (етик, екстраверт, раціонал).

«Максим» («Максим Горький»), «Інспектор» – логіко-сенсорний інтроверт (логік, сенсорик, інтроверт, раціонал).

«Жуків», «Маршал» – сенсорно-логічний екстраверт (логік, сенсорик, екстраверт, ірраціонал).

«Есенін» (Тутанхамон), «Лірик» – інтуїтивно-етичний інтроверт (етик, Інти, інтроверт, ірраціонал).

«Наполеон» (Цезар), «Політик» – сенсорно-етичний екстраверт (етик, сенсорик, екстраверт, ірраціонал).

«Бальзак», «Критик» – інтуїтивно-логічний інтроверт (логік, Інти, інтроверт, ірраціонал).

«Джек» («Джек Лондон»), «Підприємець» – логіко-інтуїтивний екстраверт (логік, Інти, екстраверт, раціонал).

«Драйзер», «Хранитель» – етико-сенсорний інтроверт (етик, сенсорик, інтроверт, раціонал).

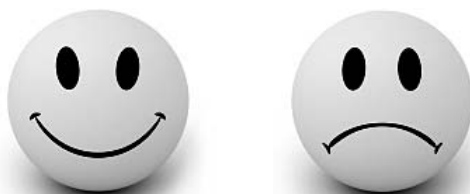
«Штірліц» (Шерлок Холмс), «Адміністратор» – логіко-сенсорний екстраверт (логік, сенсорик, екстраверт, раціонал).

«Достоевський», «Гуманіст» – етико-інтуїтивний інтроверт (етик, Інти, інтроверт, раціонал).

«Гекслі», «Порадник» – інтуїтивно-етичний екстраверт (етик, Інти, екстраверт, ірраціонал).

«Габен» («Жан Габен»), «Майстер» – сенсорно-логічний інтроверт (логік, сенсорик, інтроверт, ірраціонал).

Підготувала Олеся САЄНКО



ЕМОЦІЇ ВПЛИВАЮТЬ НА НАШЕ ЗДОРОВ'Я?

Емоційний стан здоров'я людини є не менш важливим, ніж заняття спортом, правильне харчування і відсутність шкідливих звичок. Про це заявили фахівці, що досліджують питання психосоматики. Якщо людина веде здоровий спосіб життя, але при цьому в неї є психологічні проблеми, її не можна вважати здоровою.

На жаль, від негативних емоцій у житті ухилитися неможливо. Численні дослідження показали, якщо негативні відчуття не проходять протягом тривалого часу, це загрожує порушеннями в організмі. Такі неприємні емоції, як гнів, ненависть, образа, гіркота, скорбота, обурення, можуть послабити захисні властивості імунної системи.

Упродовж п'яти років австрійські фахівці з психосоматики проводили дослідження, метою якого – виявити взаємозв'язок між деякими негативними емоціями й станом здоров'я людини. Під час спостережень було виявлено п'ять емоцій, які особливо впливають на самопочуття та стан здоров'я.

Жадібність. На думку фахівців, жадібні люди частіше страждають захворюваннями шлунково-кишкового тракту, серед них особливо багато тих, хто схильний до булемії або анорексії.

Ревнощі. Ця емоція пригнічує вироблення статевих гормонів, особливо такого важливого як тестостерон. У зв'язку з цим простежуються гормональні порушення, виникає синдром хронічної втоми.

Заздрість. Якщо людина нездатна радіти чужим успіхам, у неї в 2,5 рази збільшується ризик інфаркту.

Жалість до себе підвищує вироблення гормону ацетилхоліну, а це може стати причиною захворювання печінки. У людей, схильних відчувати жалість до себе, частіше діагностується пониження рівня цукру в крові, а також порушується травлення.

Почуття провини. Вчені довели, що коли ми сердимося на себе, то самі знижуємо захисні властивості свого імунітету.

Намагайтеся контролювати свої негативні емоції для збереження власного здоров'я.

Детальніше читай на <http://www.centmed.com>

ПОДОРОЖІ



ЧИМ БОЛГАРІЯ ПРИВАБЛЮЄ УКРАЇНСЬКИХ СТУДЕНТІВ

Після насиченого сонячного літа для більшості студентів важкувато влитися в навчальний процес. Дехто на заняттях відпочиває думками у лісах, хтось – на річках/озерах, дехто – навіть на городі (аби не в аудиторії ☺), а дехто ніяк не може розпрощатися зі спогадами про подорож до моря. І хоча наша країна не обділена морськими курортами, чомусь, щороку все більше українців, зокрема студентів НаУ ОА, за літніми емоціями та враженнями їде до інших країн. Туреччина, Єгипет, Греція, Хорватія, Чорногорія – далеко не весь перелік країн, найбільш відвідуваних українськими студентами влітку. Але особливо нам припала до душі Болгарія. Чим зумовлена така переорієнтація уподобань? Те ж саме Чорне море, той самий клімат, та ще й паспорт виробляй, візу відкривай... Про переваги та недоліки болгарських курортів ми й вирішили поговорити сьогодні, зважаючи на спогади студентів, які ще думками засмагають на пляжах Сонячного Берега, Золотих Пісків, Несебра.

ДОРОГА

З Рівного вам доведеться подолати тисячі кілометрів до омріяної Болгарії. Приблизно такий же кілометраж і до Сімферополя. Тільки якщо до Криму проїжджаєш мальовничими українськими містами та селами, то до батьківщини червоного перцю левову частку шляху займають румунські дороги. На кордонах, зазвичай, довго не затримують. От тільки не забудьте попередньо задекларувати дорогі речі (ювелірні вироби, комп'ютерну техніку, відеокамери та ін.). При виїзді дорожньої також потрібно декларувати, але витвори мистецтва чи речі, які мають історичну, художню, наукову цінність вивозити заборонено, інакше – конфіскація майна та ще й у додаток пристойний штраф. Удома треба подбати, щоб під час поїздки у гаманці шелестіли євро, бо з гривнями – там ніяк, а долари обмінювати на місцеві леви не дуже вигідно.



Інформація не для студентів: увезення та вивезення іноземної валюти не обмежене, але під час вивезення більше 10 000 євро на людину або еквівалента цієї суми іншими грошима письмова декларація у митному органі необхідна в повному обсязі. ☺

До речі, з 6 липня цього року почав працювати візовий центр консульства в Болгарії, у зв'язку з чим збільшилася вартість оформлення візи: консульський збір – 35 євро, послуги візового центру – 22 євро. Сума чимала як для студента, так і для середньостатистичної людини загалом, проте студенти стаціонару до 21 року, подавши копію студентського квитка та довідку з місця навчання, консульський збір не сплачують, що, як не як, тішить. За 70-80 євро можна непоганим автобусом доїхати туди й назад, але для маленької компанії друзів краще і дешевше поїхати власним автомобілем.

ПРОЖИВАННЯ

Найчастіше, плануючи подорож за кордон, люди користуються послугами туристичних агентств. Заплатив гроші – і ніякої мороки. Добре, якщо обслуговування буде на високому рівні і подорож виправдає сподівання, але дуже часто турфірми не зовсім добросовісно виконують свою роботу, «здираючи» з клієнтів чималу суму за послуги. Найбільш вигідний варіант – самостійна організація поїздки. Оформлення візи та проїзд – через агентство, але самостійне замовлення житла. В Інтернеті можна вибрати готель, квартиру, будинок на будь-який смак та гаманець. За 8-10 євро можна знайти двомісну кімнату/номер на болгарському курорті, але таке «добро» бронюють швидко, тому варто подбати про це заздалегідь. Ще краще, коли під час відпочинку ви придивитесь до місцевих готелів та на майбутнє запишете координати найкращих для вас варіантів. Таким чином, наступного разу ви будете впевнені у якості свого житла.

ХАРЧУВАННЯ

Про харчування на курорті можна подбати ще вдома, угодивши його при замовленні місця проживання. Тут також варіанти на будь-які побажання, які дозволяють хоч весь день не відходити від столу. Проте очим зеконювати на харчуванні найкраще знайти недорогі кафе. Якщо перевести на нашу валюту, то, до прикладу, за 6-10 гривень можна з'їсти велику тарілку смачного супу чи борщу з м'ясом, у 10-15 грн обійдеться чималий шматок піци, приблизно 15-20 гривень коштують великі порції салату та майже так само – різноманітні гарячі гарніри. Чашечкою чаю/кави можна насолодитися за 3-5 грн, стільки ж – за склянку соку чи півлітрову пляшку води. Порції на сонячних берегах Болгарії ого-го, тому поспішати замовляти кілька страв не варто, адже із замовленням там не зволікають і приносять швидко. Також великий плюс самостійного харчування – у різноманітності. Національні кухні безлічі країн світу порадують клієнтів своїми фірмовими стравами.

Ціни у супермаркетах та на ринках також тішать, але у цій справі теж треба знати/шукати вигідні місця. Зазвичай, чим далі від моря, тим дешевше. Наприклад, подекуди солодощі можна придбати за цінами у півтора раза меншими, ніж у нас, а кисломолочну продукцію, фрукти та овочі – за цінами меншими майже у 2 рази. Варто спробувати місцеві лукум, халву, щербет – смачно та ще й корисно!

МОВА ТА ОБСЛУГОВУВАННЯ

Рівень та якість обслуговування – це, мабуть, ще один пункт, який переманює українських туристів. У готелях, магазинах, кафе, розважальних закладах і навіть просто на вулиці люди дуже привітні та доброзичливі. Майже зі всіма тамтешніми мешканцями можна розмовляти англійською. Тому наші студенти, у яких іноземна мова – як друга рідна, аж ніяк не пропадуть. Оскільки болгарська, як і українська – кирилична мова, то зрозуміти її неважко. Зміст вивісок, меню, навіть статей у газетах без проблем можна зрозуміти. Єдине, що трошки набридає – це нав'язливість працівників прибережних закладів: ідеш вулицею, а тобі по обидва боки на кожному кроці пропонують зайти, придбати, замовити..., а інколи ще й за руки хапають та збивають з маршруту. І, що цікаво, вони вже «на автоматі» знають, до кого з перехожих якою мовою звернутися. А відпочивають у Болгарії з усіх усюд: багато поляків, німців, британців, шведів, турків, арабів і, звісно ж, чимало українців, росіян, білорусів. Отож, іще одна перевага у закордонному відпочинку – можливість поспостерігати за іноземцями, спілкуватися з ними та в результаті неабияк розширити свій світогляд.

А на завершення варто згадати ще й про гордість Болгарії – трояндове масло, оскільки ця країна – один зі світових лідерів із виробництва трояндової продукції. Різноманітні парфуми, креми, мила, шампуні та багато іншої косметики виготовляють з пелюсткового масла, навіть болгарський смаколик рахат-лукум – із ароматом троянди.

ДОЗВІЛЛЯ

На болгарських курортах, як і на кримських, є чимало розваг. Дещо лякає величезна кількість атракціонів як для дітей, так і для дорослих: від американських гірок, чортів коліс і аж до каруселей не для людей зі слабкими нервами. На пляжах теж чимало пропозицій для шукачів емоцій та адреналіну: водні банани, мотоцикли, лижі, парашути... А ще романтичні та пізнавальні прогулянки пароплавом, туристам часто пропонують відвідати культурно-історичні місця, оповиті віковими переказами та легендами.

Місто-музей Несебр – одне з таких красивих і вражаючих поселень, де просто неможливо не розслабитися і не загубитися в часі. У Балчику варто відвідати ботанічний сад, у Варні – скелястий монастир Аладжа та природний феномен – Кам'яний ліс. Також приблизно за 500-600 гривень можна побувати і в сусідній Туреччині, зокрема у найбільшому її місті – Стамбулі, з усіма його численними музеями, церквами, монастирями, палацами родом ще з візантійської епохи, а також Гранд-базаром – одним із найбільших критих ринків у світі.

А як же без нічного життя? Сила силенна дискотек, розважальних програм, вечірок... До речі, деякі кафе та дискотечні бари мають по кілька меню з різними ціновими категоріями на одні і ті ж страви. Офіціант своїм професійним оком сканує клієнта та пропонує меню того чи іншого рівня. Такого в Україні ніде не побачиш.

Отож, якщо ви вже відвідали усі знакові місця рідного Криму, Болгарія чекає на вас.

Болгарією подорожувала Мар'яна РОСОЛОВА

ПАЛІТРА

АННА МАЗУРИК: «Я МАЛЮЮ ТЕ, ЩО БАЧУ»

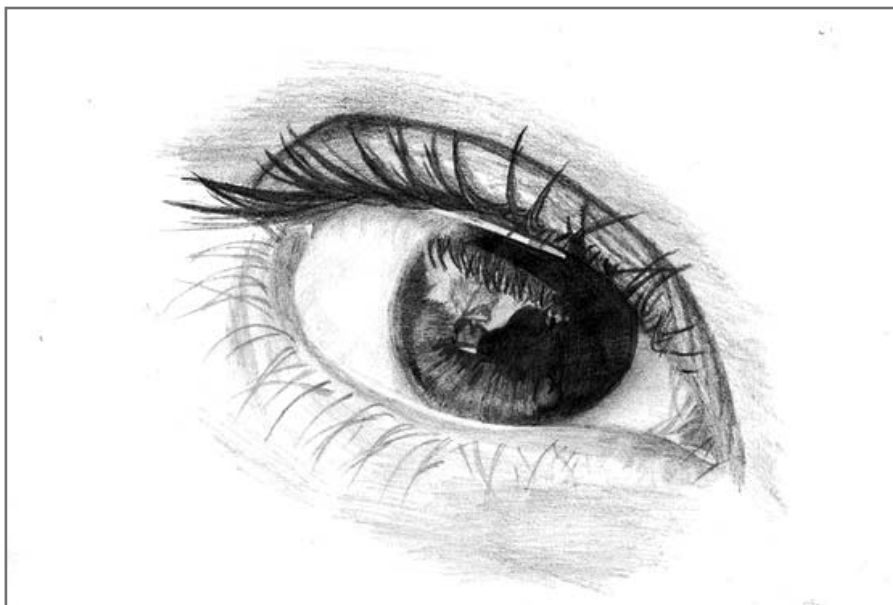
Студенти Острозької академії, які йдуть у крок із часом у науковий простір, дедалі гучніше заявляють про себе й у мистецькій діяльності, адже атмосфера університету активно сприяє і духовному розвитку особистості. Серед студентів є музиканти, поети та художники. Про останніх сьогодні й поговоримо. Усім відомо, що в академічній мистецькій галереї постійно влаштовуються виставки, де талановиті початківці та вмілі «ветерани» мають нагоду «похизуватись» своїми роботами. Але є і такі таланти, імена яких ще не зовсім відомі для широкого загалу. Отож, знайомтесь – Анна Мазурик, студентка факультету романо-германських мов...



- **Анно, як давно ти займаєшся живописом?**
– Взагалі, як і більшість із нас, малювати люблю ще з дитинства, але на серйознішому рівні почала цим займатись із першого курсу.
- **Як ти зрозуміла, що малювати – це твоє?**
– Я сама до цього прийшла. Можливо, атмосфера в сім'ї цьому дещо посприяла, адже мій тато закінчив художню школу в м. Рівному.
- **Ти також навчалась мистецтву малювання?**
– Ні, це від природи. Спочатку я орієнтувалася на татові малюнки, намагалась відтворити його сюжети. Іноді, коли я приходила до бабусі, вона давала мені якісь старі малюнки, олівці чи фломастери – і: «Малюй, дитя, щоб не заважало» ☺. І якимось так потихеньку це переросло у щось більше. Я малюю просто те, що бачу, не використовуючи жодних спеціальних технік.
- **Я бачила деякі твої роботи і помітила, що всі вони чорно-білі. Ти малюєш в кольорі?**
– Малюю лише звичайним олівцем. Я намагалась працювати з кольорами, але ці роботи не приносять мені такого естетичного задоволення.
- **Що змушує тебе малювати саме такі картини? Звідки черпаєш натхнення?**
– З музики. Коли сідаю малювати, завжди одягаю навушники, а яку музику слухаю – залежить від настрою.
- **Досить часто творчі люди мають роботи, які запам'ятовуються історією створення. Серед твоїх є такі?**
– Можливо, цим нікого не здивуєш, але одну картину я почала малювати, можна сказати, через нещасливе кохання.

- **А є картина, яка повністю відображає твій внутрішній світ і яку нікому не хочеться показувати?**
– Думаю, це мій портрет.
- **Часто малюєш портрети? Скільки часу тобі необхідно, щоб створити один такий шедевр?**
– Взагалі я дуже люблю малювати людей. Деякі робила на замовлення – за шоколадки ☺. Щоб намалювати портрет, потрібно близько семи годин – якщо з фотографії, а якщо з натури, то намагаюсь працювати швидше, тому що не всі можуть всидіти на одному місці так довго. Але в такому випадку результат не буде досконалим.
- **Де до тебе найчастіше приходять муза?**
Вдома. Не люблю малювати на вулиці або коли хтось дивиться. Це відволікає.
- **Що найбільше подобається малювати, якою темою найчастіше пронизані твої роботи?**
– Спочатку малювала те, що у мене виходило, а вже пізніше – те, що подобалось. А подобалось малювати людей, зокрема очі, якість відображення в них, адже не дарма кажуть, що очі – дзеркало душі. Подобається різними відтінками сірого замальовувати кольори очей, риси обличчя тощо.
- **В майбутньому ти плануєш вдосконалювати свій талант чи пов'язати з ним свою професію?**
– Мабуть, це залишиться звичайним хобі. Якщо випаде нагода розвиватись, то, можливо, я її використаю, але поки що іноземні мови для мене на першому місці.

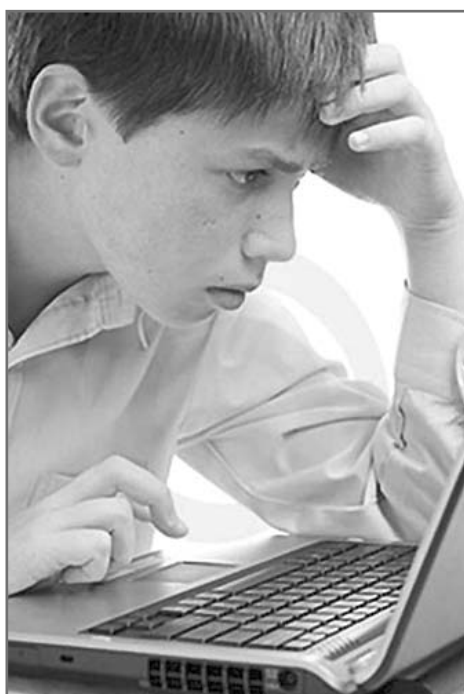
Розмовляла Тетяна МАЯНЦЕВА



NOTA BENE

ПСИХОЛОГИ РАДЯТЬ ВИДАЛЯТИ ДРУЗІВ ІЗ СОЦМЕРЕЖ

ВЕЛИКА КІЛЬКІСТЬ ВІРТУАЛЬНИХ "ДРУЗІВ" ПРОВОКУЄ НЕГАТИВНІ ПСИХІЧНІ ЯВИЩА



Іспанські дослідники вважають, що знайшли зв'язок поміж емоційним станом людини та кількістю її френдів у соціальних мережах. Чим більше "друзів" має користувач того чи іншого сайту, тим менше він радіє життю, вважають науковці.

Дослідження довели, що надмірна кількість віртуальних друзів змушувала юзерів відчувати себе менш задоволеними власним життям. Адже соціальні мережі надають надто позитивну версію життя інших людей.

Тож чим більше людина читає нові статуси своїх друзів, тим нав'язливішими стають думки про те, що власне життя проходить не так яскраво, а отже, інші живуть набагато краще. Зрештою це призводить до депресії, втрати цікавості до будь-чого, проявам заздрості та появи прихованої ненависті до власних друзів.

Відтак психологи рекомендують користувачам соцмереж прибрати зі списку онлайн-друзів зайвих людей. Видаляти варто, якщо загальна кількість френдів перевищує цифру 354. Саме таку "межу щастя" було вираховано в процесі дослідження.

ВЧЕНІ ДОВЕЛИ, ЩО ФОТОГРАФІЇ МАЮТЬ СИЛУ ПЕРЕКОНУВАТИ

Світлини здатні підвищити довіру до тверджень, навіть коли самі по собі нічого не говорять про їх правдивість. Такого висновку дійшли автори дослідження, опублікованого в журналі «Psychonomic Bulletin & Review».

Для підтвердження було проведено кілька експериментів. У кожному добровольцям пропонували відповісти на питання - чи правильно те або інше твердження. У першому експерименті 92 добровольцям пред'являли твердження на зразок "Цей відомий чоловік живий" або "Цей відомий чоловік вже помер" з вказівкою на ім'я відомих і маловідомих акторів і політиків. У половині випадків твердження супроводжувалися демонстрацією фотографії людини.

З представлених фото ніяк не можна було зробити раціональний висновок про те, правильне чи ні запропоноване твердження, але, як виявилось, наявність світлини сама по собі схилила випробуваних вірити запевненням експериментаторів.

Цей ефект не залежав від того, чи стверджувалося, що людина жива або, навпаки, те, що вона померла. Під час подальших досліджень стало зрозуміло, що світлини можна замінити й коротким словесним описом того,

що на них зображено (наприклад, новозеландського політика Джона Кея представляли або за допомогою фото, або за допомогою опису "білий чоловік, коротке пряме коричневе волосся, політичний лідер, подійм").

Вплив фотографій і описів на впевненість в істинності тверджень виявлялися не тільки в експерименті із знаменитостями, але й при оцінці правдивості заяв загального характеру (наприклад, "Макадамія еволюційно близька до персиків").

Ключовим чинником, що визначає "силу" супровідної інформації, виявилася складність самих питань. І твердження про знаменитостей, і зауваження загального характеру ставали більш переконливими тоді, коли добровольці в середньому менше знали про предмет обговорення (в цьому випадку результати статистично достовірно відрізнялися з вірогідністю 95%).

На думку авторів дослідження, відповідна інформація вводить в оману тому, що допомагає легше уявити об'єкт, про який йдеться. Цю легкість випробуваних схильні сприймати як власне знання і тому менше сумніваються в правдивості твердження.

Матеріал із сайту <http://tsn.ua>

NEWS!

В ОСТРОЗЬКІЙ АКАДЕМІЇ ВТРЕТЕ РОЗПОЧАЛАСЯ УКРАЇНСЬКО-БІЛОРУСЬКА ОБМІННА ПРОГРАМА

Цьогоріч третього вересня у Національному університеті «Острозька академія» уже втретє стартувала українсько-білоруська обмінна програма, яка триватиме більше трьох місяців. Нагадаємо, що 2010 року з ініціативи декана економічного факультету Людмили Козак ректором Ігорем Пасічником був підписаний договір із Поліським державним університетом у Пінську (Республіка Білорусь) щодо започаткування такої програми. П'ятеро студентів Острозької академії, які навчаються на економічному факультеті будуть опановувати досвід Білорусі в економічній, соціальній, управлінській, освітній та інших сферах, знайомитися із особливостями білоруської культури. Аналогічна кількість білоруських студентів факультету банківської справи Поліського державного університету опановуватимуть українську мову, вивчатимуть досвід функціонування економіки, освіти та культури України.

Студенти-білоруси вивчатимуть в Острозькій академії такі дисципліни, як менеджмент, бухгалтерський облік, теорію фінансів, англійську та німецьку мови, прогнозування соціально-економічних процесів. За їх словами, перші враження від перебування в Україні є незабутніми. Студенти відзначають чуйність людей, з якими їм за цей короткий період довелося поспілкуватися. Крім того, їх надзвичайно вразила архітектура будівлі Острозької академії, академічний парк та мелодії, які лунають замість звичайних дзвінків на заняття.

ОДИН ІЗ НАЙКРАЩИХ ДИТЯЧИХ ХОРІВ СВІТУ ВИСТУПИВ В ОСТРОЗЬКІЙ АКАДЕМІЇ

У Національному університеті «Острозька академія» 10 вересня відбувся концерт Хору хлопчиків з міста Базель (Швейцарія).

Базельський хор хлопчиків був створений у 1927 році як Хор хлопчиків євангельсько-реформаторської церкви м. Базель. Зараз виступає як світський колектив, об'єднує в собі і католиків, і протестантів. Це один із найкращих дитячих колективів світу.

Хор хлопчиків на чолі з диригентом Маркусом Тотчбайном об'їздив чи не весь світ. Серед країн, де вони побували з гастрольями, – Франція, Бельгія, Голландія, Англія, Німеччина, Польща, Росія, США, Угорщина, Фінляндія, Естонія, Австрія, Південна Африка, Бразилія, Італія. За час свого існування колектив брав участь у найбільш престижних музичних фестивалях.

У програмі, з якою колектив виступив в Острозькій академії, – твори композиторів від бароко до сучасності: Шютса, Мендельсона, Брукнера, Швідера, Сутермайстера, Гефті, Ранії, Маєра, Ялті, Дудли, Сисаска та Мозера.

«ОСТРОЗЬКИЙ НЕОГРАФ» СВЯТКУЄ ЮВІЛЕЙ

У Національному університеті «Острозька академія» 19 вересня відбувся круглий стіл на тему «Українська індивідуально-авторська неологія на зламі тисячоліть». На захід, присвячений п'ятиріччю лексикографічної лабораторії «Острозький неограф», завітала неографічна лабораторія «NEOLEX-Рівне» з науковим проектом «Лінгвістичні студії молодих дослідників», а також представники студентської літературної студії «Любисток» Рівненського державного гуманітарного університету, яку очолює кандидат філологічних наук Алла Матчук. А творчий союз «Плита» порадував присутніх власним поетичним доробком.

Вітальним словом урочисто відкрив захід ректор Національного університету «Острозька академія», професор Ігор Пасічник, а згодом до вітань приєдналися проректор із навчально-виховної роботи, професор Петро Кралюк, завідувач кафедри української мови і літератури, професор Іван Хом'як, завідувач кафедри романських мов та інтерлінгвістики Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки Ніна Данилюк, а також від імені Ради молодих учених Інституту української мови НАН України побажання висловив кандидат богословських наук Олександр Мирончук.

Доктор філологічних наук, професор, науковий керівник лексикографічної лабораторії «Острозький неограф» Галина Вокальчук зазначила: «Сьогоднішнє зібрання підтвердило наукові зв'язки нашої лабораторії з іншими вишами України: Рівненським державним гуманітарним університетом, Волинським (тепер уже — Східноєвропейським) національним університетом імені Лесі Українки. Вітішена, що магістранти Острозької академії активно долучилися до проведення свята і як організатори, і як доповідачі. Також щиро вдячна гостям із Києва, Луцька, своїм колегам із Рівного, які презентували власні наукові доробки. Сподіваюся, що подібні заходи стануть доброю традицією у стінах університету».

Учасники круглого столу висвітлили у своїх доповідях такі теми, як: «Проблеми лексичної та фразеологічної неології», «Неологічні явища в граматичному ладі української мови» та «Лінгвістика тексту. Ідіостілістика. Лінгвоукраїністика та крос-культурні аспекти комунікації. Діалектологія. Лінгводидактика».

СТУДЕНТИ ОТРИМАЛИ ІМЕННІ СТИПЕНДІЇ ЗА ЗДОРОВИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ

Дев'ятнадцятого вересня студенти Національного університету «Острозька академія» отримали стипендії імені Володимира Кузя. Традиційно таку стипендію отримують студенти, які ведуть і пропагують здоровий спосіб життя, досягнули успіху в спорті, громадському житті та науковій діяльності. Серед цьогорічних стипендіатів — 10 студентів, представників усіх шести факультетів. Зокрема, троє студентів з гуманітарного факультету, двоє — з економічного факультету та політико-інформаційного менеджменту і по одному студентів з факультету міжнародних відносин, Інституту права ім. І. Малиновського та факультету романо-германських мов.

Уже 15 років поспіль для вручення таких стипендій до університету приїздить почесний академік острозького академічного братства, племінниця засновника фонду ім. Володимира Кузя Віра Маланчій. Серед гостей також були Христина Сухоцька та Роксолана Лемик.

4 ЖОВТНЯ – ДЕНЬ НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ «ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ»**ПРОТЯГОМ ДНЯ ЗАПЛАНОВАНО ТАКІ ЗАХОДИ:**

- 10:30 - 11:00.** Молебень. *Студентсько-викладацький храм преп. Ф.Острозького.*
- 11:00.** Святкове привітання від ректора та гостей університету. *Студентський парк.*
- 11:30 - 12:00.** Урочистості з нагоди Дня університету. *Актова зала.*
- 12:10 - 12:30.** Акція «Моя мова жива!»: флеш-моб «436 імен Острозької академії», «Милозвучно українською», «Відкритий мікрофон».
- 12:30 - 15:30.** Ярмарок «Пасіка».

УПРОДОВЖ ЯРМАРКУ:

- фотографування з історичними персонажами князем В.-К. Острозьким та княжною Гальшкою Острозькою в рамках благодійної акції;
- виставка-продаж рукоділля;
- виставки художніх та фоторобіт;
- виставки кераміки, кованих виробів, виготовлення монет ОА;
- продаж сувенірної продукції із символікою університету;
- продаж меду; конкурс на кращий костюм бджоли; бджолоарт; обмінні пункти з валютою «бджоли»;
- пригостання стравами української кухні та страви від учасників обмінної програми «Канада.Світ. Молодь»;
- аукціон балів викладачів;
- концертні виступи художніх колективів тощо.

Упродовж дня книжкова виставка
редакційно-видавничого відділу НаУОА

**ЧОРНА, ЯК НІЧ,
СОЛОДКА, ЯК ЛЮБОВ**

«Кава має бути чорною, як пекло, сильною, як смерть і солодкою, мов любов», - говорить турецька приказка. З новою хвилею насиченого студентського життя дедалі частіше нагадують про себе «побічні» наслідки – недоспані ночі, заспані очі, зітхання-позіхання на заняттях. І тут багато хто згадує добру подругу, яка хоч трохи допомагає отямитись – каву. Для когось день можна вважати змарнованим, якщо він розпочався без філіжанки цього ароматного напою, а дехто переконаний, що цю «гідоту» взагалі неможливо пити, адже вона згубно діє на здоров'я. Але потрібно знати, як кажуть, два боки медалі. Відомо, що дія кави на організм людини пов'язана із вмістом у ній кофеїну. Кофеїн сприяє рефлекторній збудливості, підсилює діяльність серця та органів дихання, підвищує артеріальний тиск, розширює судини головного мозку, а також стимулює функцію нирок і печінки. Запах кави допомагає мозку впоратися зі стресом. Як відомо, прибічники здорового способу життя ставляться до кави насторожено. Проте під час численних досліджень жодне з цих обвинувачень не підтвердилося. Кава (звісно, в нормальних дозах) — безперечно, корисний продукт. Її основна перевага в тому, що вона стимулює життєву активність. Вплив кави на організм людини досі мало вивчений. Через кілька годин кофеїн виводиться з організму. У Швейцарії проводили досліді, щоб визначити шкідливість кави. Професор Корті розділив піддослідних на дві групи: одних пригощали звичайною міцною кавою, інших – кавою без кофеїну (про що їм, звичайно, не повідомляли). У кавоманів тиск після вживання як натуральної, так і «легкої» кави не змінювався. У «новачків» він трішки підвищувався, у тому числі й у тих, хто пив каву без кофеїну! Щоб смертельно отруїтися кофеїном (його критична концентрація у крові – 100 мг/л), необхідно одночасно (!) випити 200-300 горняток еспресо. Проте найбільш шкідлива і погано впливає на судини арабська кава, яку заварюють багато годин.

Зловживання кавою призводить до інфаркту? В дослідженні, проведеному у Шотландії, брало участь 10 359 добровольців. Результат шокував – у людей, що вживають каву, частота випадків інфаркту міокарда виявилася меншою, ніж у тих, що не п'ють! Такий обнадійливий ефект простежувався в учасників досліджень, що випивають 3 чашки кави щоденно. Це пояснюється тим, що кофеїн діє



на кожну людину по-різному. Крім того, варто зазначити, що вплив кави може бути різним залежно від сорту кави, який ми обираємо. Та вирішальну роль відіграє приготування кави. Отож, пропонуємо кілька простих рецептів.

Шоколадна кава: на 1 плитку шоколаду — 1/4 л міцної кави, вершки за бажанням. Шоколад розчиняють у гарячих вершках, перемішують з кавою і швидко розливають по чашках, поклавши зверху збиті вершки.

Кава «Сюрприз»: 1 столову ложку розчинної кави, 1 чайну ложку какао, 2 великі склянки холодної кип'яченої води, 5 столових ложок згущеного молока, добре перемішують, розливають напій в 4 склянки і подають на стіл охолодженим.

Кава "Борджія": на 4 порції – 2 горнятка гарячого шоколаду, 2 горнятка міцної кави, 1/2 горнятка збитих підсолоджених вершків, потерта цедра апельсина. Узяти 4 горнятка (по 250 г), заздалегідь підігрівши. З'єднати каву та гарячий шоколад і розлити на 4 порції. Зверху викласти збиті вершки і посипати тертою апельсиною цедрою.

Смачного!

Підготувала Тетяна МАЯНЦЕВА

ENERGIZER

НАВЧАННЯ ПІСЛЯ... НАВЧАННЯ

ЩОРОКУ СОТНІ МОЛОДИХ ЛІДЕРІВ ОТРИМУЮТЬ СТИПЕНДІЮ ІМЕНІ КІРКЛАНДА

Часто буває так, що навіть після завершення вищого навчального закладу людина не може визначитися, чим хоче займатися в житті, до чого прагне і на що сподівається. Але це не настільки погано, як може здатися на перший погляд. Життя – це пошук, а змінюватися і самовдосконалюватися ніколи не пізно. Саме для того й існують численні вітчизняні та закордонні програми, про які, чомусь, ми так мало знаємо. Отож, якщо ви – громадянин України, з повною вищою освітою (ступінь магістра) та досвідом професійної діяльності не менше як два роки, якщо ви хочете розширити свій світогляд, поглибити знання та вдосконалити навички з обраної спеціальності, реалізувати свій потенціал, а також, якщо ви зацікавлені у розвитку демократії, економіки й громадянського суспільства у своїх країнах та в регіоні, то стипендіальна програма ім. Лейна Кіркланда саме для вас!

Польсько-американський фонд свободи і Польсько-американська комісія Фулбрайта щороку оголошують відкритий конкурс для кандидатів як з України, так і Білорусі, Росії, Молдови, Грузії, Вірменії, Азербайджану, Казахстану і Киргизстану на отримання стипендії ім. Лейна Кіркланда.

Реалізація програми зазвичай відбувається в межах двосеместрового навчання у вищих навчальних закладах Польщі та 2-4 тижневих професійних стажувань у державних або приватних установах і організаціях за напрямками:

– економіка і менеджмент;

– адміністрація/менеджмент (бізнес, НУО, культура, охорона навколишнього середовища, охорона здоров'я);

– державне управління (органи державної влади і самоврядування);

– право;

– суспільні науки (соціальна психологія, соціологія);

– політологія і міжнародні відносини;

– політика розвитку та гуманітарна допомога.

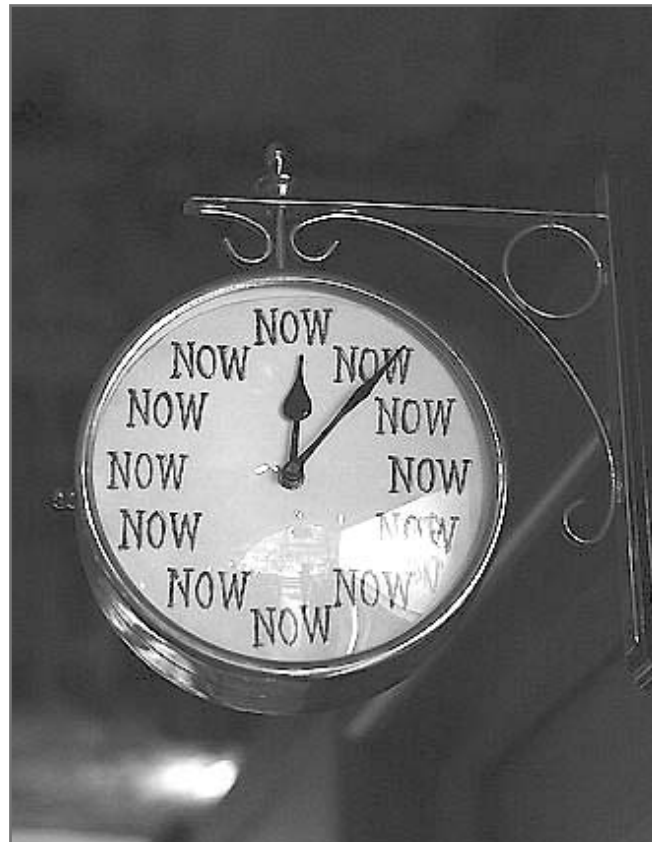
Кандидатами в учасники програми можуть бути експерти, політики, працівники органів державної влади і самоврядування; підприємці та менеджери; лідери неурядових організацій і діячі культури, громадські діячі, а також викладачі вишів та журналісти.

Головне, щоб ваш вік не перевищував 35, а в окремих обґрунтованих випадках – 40 років. Також є обов'язковим знання польської (на рівні, достатньому для участі в лекціях та семінарських заняттях, написання дипломної роботи) або англійської мови – у випадку обрання кандидатом конкретного навчального курсу цією мовою (в такій ситуації достатнім вважається пасивне знання польської мови).

Якщо ж ви ще й активно працюєте у сфері своєї професійної чи громадської діяльності, маєте значні досягнення у галузі своєї діяльності, а також раніше не навчалися в Польщі, то вам надаватиметься ПЕРЕВАГА!

Отож, пам'ятайте про щорічну стипендіальну програму імені Лейна Кіркланда. А раптом вам захочеться відчути себе студентом і в 25.

Підготувала Мар'яна Росоловська



НОВИНА

В ОСТРОЗЬКІЙ АКАДЕМІЇ
ВИДАДУТЬ ДЕСЯТИТОМНИК
ТВОРІВ УЛАСА САМЧУКА

Про Уласа Самчука в Україні знають, на жаль, не так вже й багато. Це зумовлено тим, що видання творів письменника за радянських часів фактично було заборонено. За словами професора Острозької академії Петра Кралюка, його вважали українським націоналістом. Певною мірою це так і було, адже Улас Самчук належав до Української військової організації, публікував свої твори у її виданнях. Також був членом Організації українських націоналістів, а саме її мельниківського крила. «Улас Самчук досить добре відомий у міжвоєнний період серед українських емігрантів, серед людей, які боролися за незалежність України. У часи Другої світової війни письменник видавав газету «Волинь», яка виходила у місті Рівному. Саме цей період був найбільш плідний у житті Уласа Самчука. Тоді з'явилися його твори, зокрема відома трилогія «Волинь», повість «Марія» – фактично перший твір про Голодомор в Україні. Хоча Улас Самчук не був свідком Голодомору, але знав про те, що відбувається на теренах Центральної та Східної України», – розповідає Петро Кралюк.

Не всі твори Уласа Самчука були опубліковані. Деякі з них залишилися в рукописах і до цього часу знаходяться в Інституті літератури імені Т. Г. Шевченка, частково в інших місцях, наприклад, в Музеї Уласа Самчука, що в селі Тиліявка (нинішній Шумський район Тернопільської області). Саме там зібрано дуже багато автентичних матеріалів, які, власне, належали Уласові Сам-



чуку. За часів незалежної України, як стверджує Петро Кралюк, деякі твори письменника видавалися, втім зрозуміло, що це були найпопулярніші його літературні доробки. До речі, в Острозькій академії теж публікувалися твори Уласа Самчука, зокрема «Волинь», мемуари «На білому коні. На коні вороному» і остання книга – збірка творів письменника «Марія», «Віднайдений рай» і «Чого не гоїть огонь». На думку науковців Острозької академії, цього недостатньо, щоб ознайомити більш широкий загал читацької аудиторії із творчістю Уласа Самчука. Відтак, і в зріла ідея видати десяти томик творів цього видатного письменника. Таку ініціативу підтримала родина Соколиків з Канади – єдині розпорядники творчої спадщини Уласа Самчука, які надали право Острозькій академії видавати твори письменника.

«На початку вересня в Острозькій академії побували поважні гості – директор Інституту лі-

тератури імені Шевченка Микола Жулинський, відомий письменник Іван Драч. Окрім цього, приїхали науковці, які займаються дослідженням творчості Уласа Самчука. Наприклад, Ірина Руснак із Вінниці, яка нещодавно захистила докторську дисертацію, присвячену творчості Уласа Самчука. Були також науковці з Рівного, представники Рівненської обласної та облдержадміністрації. Ми створили редакційний комітет, який займатиметься укладанням десяти томника творів Уласа Самчука», – говорить Петро Кралюк.

Редакційний комітет уже визначив, які твори письменника ввійдуть у кожний том. Передбачається, звісно, перевидання найбільш знамих творів – «Волинь», «Марія», «Чого не гоїть огонь» та інших, які взагалі ніколи не видавалися. Наприклад, в Інституті літератури зараз знаходиться рукопис роману Уласа Самчука «Саботаж УВО». Цей твір був написаний десь у тридцятих роках минулого століття і присвячений боротьбі Української військової організації проти польських окупантів. Також у десяти томник увійдуть п'єси письменника, деякі оповідання – так звана «мала проза». Передбачається також публікація публіцистики – деяких листів Уласа Самчука, які будуть цікавими не тільки для літературознавців, а й для істориків та культурологів. На думку Петра Кралюка, Улас Самчук був досить багатогранною особистістю, адже реалізував себе не лише як письменник, а й літературознавець і навіть філософ.

Олексій КОСТЮЧЕНКО

У ЛЕКСИКОГРАФІЧНІЙ
ЛАБОРАТОРІЇ LEXILAB
ОСТРОЗЬКОЇ АКАДЕМІЇ
З'ЯВИЛАСЯ
ЧЕРГОВА НОВИНКА

Колекцію навчальної літератури лабораторії поповнив «Сучасний англо-український словник живої мови». Нагадаємо, що у 2011 році «Практичний англо-український словник фразеологічних синонімів», укладений Тарасом Березою, Олегом Кулинським та завідувачем кафедри англійської мови та літератури Національного університету «Острозька академія», кандидатом філологічних наук, доцентом Лесею Коцюк, увійшов у номінацію «Книга року» на 18 Форумі видавців. Однак це не остання праця лінгвістів, адже вже за 10 місяців після такого успішного видання один із авторів, Тарас Береза, зумів укласти ще один словник – «Сучасний англо-український словник живої мови». Нова лексикографічна праця проходила апробування на 19 Форумі видавців у місті Львові. Як довідкове лексикографічне видання, цей словник передбачає зручне користування, швидкий пошук та додаткові можливості щодо опрацювання широковживаних висловів сучасної мови. Словник складається з двох частин і налічує 3 000 висловів та 9 000 контекстуальних ілюстрацій.

Видання особливо цікаве тим, що у ньому відтворюється сучасна мовна картина світу, в ньому можна знайти колоритні вислови, які набули широкого вжитку в українському та англійському мовному середовищі за останні два десятиліття. Завдяки такому доступному укладанню він стане у пригоді студентам, які пов'язали свою майбутню професію з перекладацькою та викладацькою діяльністю.

Матеріал взято із сайту <http://www.oa.edu.ua/>

літ.ера

і нічого
що поштар
як завжди із запізненням
принесе листи
сонце так само
буде сідати
там
біля твоїх вікон
йому все одно
ти знову писатимеш нелогічні слова
у блокноті
прокидатимешся посеред ночі
йтимеш на кухню
питимеш воду і сльози
сонце чекатиме тебе там
і листи теж
під дверима

коли їдеш о шостій ранку
в автомобілі
кольору крові
чи вишні
недостиглої ще
молодої
атомна станція
моєї області
спозаранку розкурює свої кальяни
і бігборді «До зустрічі на Рівненщині»
приносить щастя у відрах
і освячує тіло
як священик
білборд-священик
залишається позаду
а попереду Волинь
і дорога краща
певно змусили поляки
і повітря краще
себто
краще б так було

не варто зішкрібати залишки поезії
з півкулі головного мозку
тої що не головна
тої що ліва
тої що у шульги права
існувати
у паралельному світі
не варто
там скандують минулі жарти
на підпитку
одягнути вчорашню свитку
ідеально для цього побачення
алергенно-потерті значення
це для нас
як
цвітуть весною
всі дерева
що поміж мною
я дам кошти на інші ліки
ми з тобою занадто дикі
і поезія на світланку
перейде всі кордони
й ланки
і напишуть колись в газетах
помирали вони в амулетах
що порадив купити брат
із сусідньої секти Марат
і писали шаблонні речі
і писали удвох
до речі



і кохались удвох
до речі
і співали удвох
до речі
перевезли в квартиру речі
і померли удвох
до речі

я пам'ятаю
як ми збиралися з друзями
у літні вечори
у голові було мільйони паралогізмів
ти міг/могла
просто сидіти і мовчати
у думках захлинатися
нецензурними словами
і беззаперечно вірити у світле майбутнє
якщо поряд є траса
можна навіть мимоволі викрикнути
якесь слово
ніхто не почує
бо кричати на загал
і
у повній тиші
не логічно
відкриватись
неочікувано для інших
не розумно
гвалтувати мозок у власній голові
єдиний вихід

просто напиши маленьку букву „с”
щоб я знав де тебе шукати
на сторінках поетичних збірок
головне не забудь про назву
бібліотека Вернадського
видає занадто гарні читацькі квитки
тому я не можу не піти
на твій поетичний вечір
організований моїм другом до речі
я не знаю для чого він це робить
може хоче завоювати твоє
до божевілля добре серце
або ж мстить за щось мені
хоча здається причин і немає
твої очі при читанні схожі на очі дитини
такі ж далекі від реальності

і мають колір неба
я не можу бути присутнім на цих читаннях
бо стаю теж як дитина
тому просто напиши маленьку букву „с”
щоб я знав де тебе шукати
серед мільйонних поетів сучасності

ти дивився кіно
пам'ятаєш ту чорну стрічку
не зірвало воно
перепливши в театрі річку
ти дивився кіно
славнозвісних акторів бачив
не допивши вино
режисер тобі не пробачив
ти дивився кіно
чорно-біле без жодних емоцій
і дивився в вікно
подивись ще в наступному році
ти дивився кіно
нерозривно сиділи люди
намагалися щось зрозуміти
шукаючи сенс усюди
ти дивився кіно
без аморфних деталей
моментів
розкидав і збирав доміно
не було апатичних сегментів

коли прокидаєшся зранку
(здається о восьмій годині)
і дивишся з вікна п'ятого поверху
(хоча б хотілося з третього)
не маючи бажання йти на холодне повітря
(маючи теплий одяг)
хочеться випити теплого чаю
(зранку завжди мучить спрага)
і сісти за ноутбук
(що колись був друкарською машинкою)
написати геніальний вірш
(яких багато на диску С)
подзвонити найкращому другу
(який зазвичай спить о дев'ятій годині)
зайти на сторінку у соціальній мережі
(не зважаючи на обіцянки не заходити)
подивитись новини останньої доби
(аварії – вбивства –
незрозумілі законопроекти)
сніданок зі шкідливої їжі
(немає фруктів овочів чи соку)
сонце освітлює кімнату з голими стінами
(дивно бо зазвичай вікна зачинені)
треба їхати на літературні читання
(хоча все одно запізно)
декламувати вірші у мікрофон
(дуже кричати не обов'язково)
їхати додому на таксі
(хоча б хотілося йти пішки
цим чарівним містом)
вечеряти роблячи з цього
спиритичний сеанс
(замість того щоб все було
як в нормальних людей)
перевіряти свою поштову скриньку
і бачити там новини про погоду
(а хочеться бачити запрошення
на літературні вечори)
лягати і засинати одразу
(хоча хотілося б ще довго
дивитися на стелю)

Ольга ХОХОНЬ

світ носить у собі сотні людей
великих
маленьких
крихітних

в них різні душі
спокійні
колючі
розбиті

очі їх неповторні
зелені (нешчасні)
карі (злі)
сині (вільні)

але ти була не схожа на інших

душа твоя кристально темна
сама була не велика не мала
а очі не мали забарвлення
(що мене лякало)

коли ти до мене підійшла
глянула мені в вічі
мене вдарило током
прямо в сонячне сплетіння
(це там де ростуть мрії)

цей заряд хімічної енергії запалив

мою душу
колючу

зарядив
карі очі
злі

та й я сам змарнів
став такий як ти

сніг падає зірками
до твого міста
відкриває вікно осінь
ти дивишся їй в очі
та бачиш там себе – світі
крізь них

їдеш до моря – неба
несеш промінчики – квітки
мабуть йому – мені

дякую тобі

Роман КРЮЧОК

Якщо ти звик перетворювати
буденні речі у щось значуще та
заримовувати яскраві моменти,
якщо тобі хочеться наповнити
увесь світ ліризмом, а твоє вну-
трішнє «я», виражене в метафо-
рах і символах, хоче, щоб його
хтось почув, принось свої поезії
у відділ зв'язків з громадськістю
і найкращі з них будуть опубліко-
вані у рубриці «Літ.Ера».

З повагою
редактор Юлія Яручик